

Lord Raffles

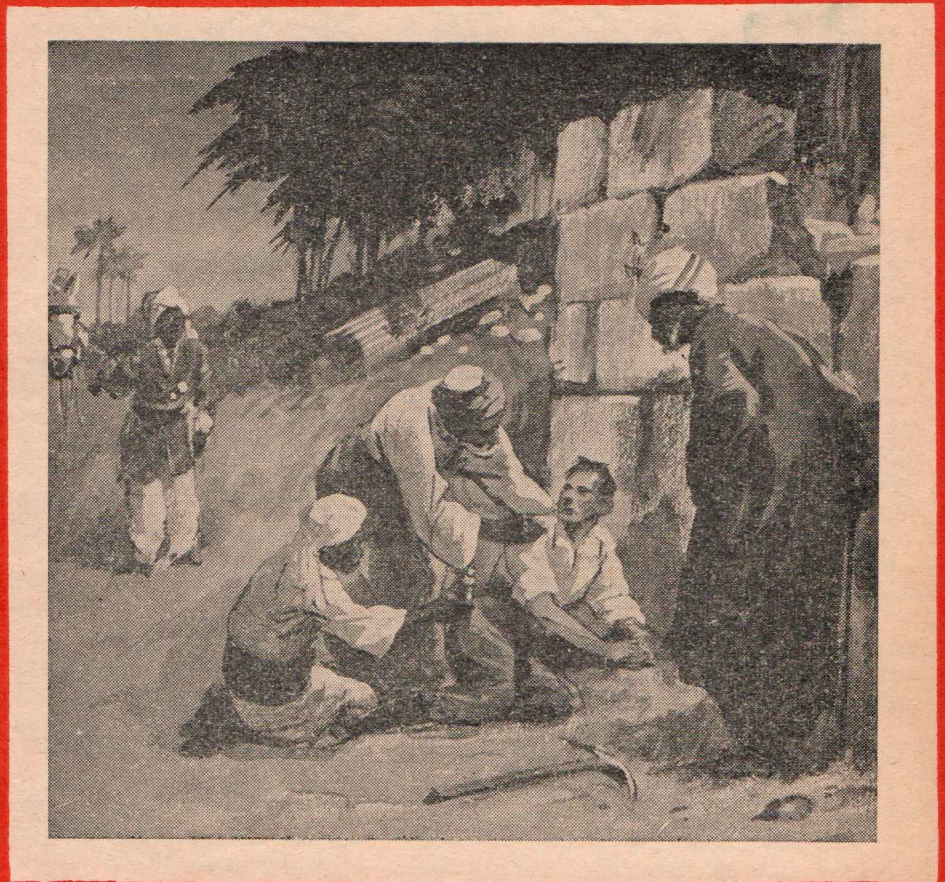
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE SCHAT VAN SIWA

N° 2578

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt

Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De schat van Siwa

HOOFDSTUK I.

HET GEVECHT MET DE TIJGERS

Tussen Cannanore en Mangular, waar het tropisch strand heeft opgehouden en de mens kunstmatige versterkingen tegen de golfslag van de Arabische Zee heeft moeten aanleggen, enige mijlen landinwaarts, bevond zich een bont gezelschap bijeen, dat voor een in half Indische stijl opgetrokken gebouwtje uitrustte van een tocht door India.

De zon was reeds ondergegaan en de hitte van de dag was voorbij. Alleen tussen de cocospalmen hing de warmte als een nevelig waas, waar doorheen de sterren schitterden.

Het troepje mannen, dat daar bijeen zat, was van verschillende nationaliteit.

Zij waren met hun negenen. Zij rookten zwiingend hun strootjes en zaten met gekruiste benen op hun matjes.

Verder was er een Mohammedaanse herbergier, die gekomen was om de toestand uiteen te zetten, waaraan hij zou zijn overgeleverd, door de verschrikkingen van een tijger, die de omgeving onveilig maakte.

Toen hij zijn verhaal gedaan had, wachtte hij tot het geheel donker zou zijn geworden, om de tocht naar zijn huis te aanvaarden.

Onder degenen, die zijn verhaal hadden aanhoord, bevonden zich ook twee reizigers, die op weg waren naar Mangalur en die in hun witte burnous en met hun gebruide huidskleur sprekend op een paar Arabieren leken. Maar hun gelaat was onmiskenbaar van Engels type.

— Seradschi, klonk het eensklaps van de lippen van een hunner, de langste der twee reizigers.

De man, die het verhaal van de tijger gedaan had, naderde, boog en zette zich met gekruiste armen, hurkend, voor de Sahib neer.

— Weet je zeker, dat het een tijger was? vroeg de vreemdeling.

— Ja, sahib, luidde het antwoord. Ik heb zijn spoor gezien. Bijna elke dag verscheurt het ondtier een van mijn schapen. Ik ben een arme landbouwer en bezit

slechts tweeëntwintig schapen.

— Waarom schiet je dat dier niet dood? vroeg de reiziger.

— Ik durf het niet en heb ook geen geweer.

De Engelsman keerde zich naar zijn vriend, die naast hem op een deken lag en zei:

— Wat denk jij ervan, Charles, zullen wij de tijger eens onschadelijk maken?

— Ik ben gaarne bereid, Edward, antwoordde de gevraagde.

Evenals zijn vriend, die in een witte burnous gehuld was, leek hij wel wat op een Arabier, ofschoon hij donkerblond haar had.

De herberg, in de nabijheid waarvan dit gesprek werd gevoerd, lag in een dal, dat omringd was door steile rots-wanden.

De langste van de twee zei tot de landbouwer, die nog steeds voor hem neerhurkte:

— Ik bezit iets dat machtiger is dan al je gebeden.

— Leer mij, wat het is, heer, smeekte de landbouwer met gebogen hoofd.

— Leren kan ik het je niet, maar ik zal het je laten zien, zei de Engelsman, die zijn geweer ter hand had genomen, dat naast hem lag, en het schertsend aanlegde op de Indiër.

Verschrikt sprong deze op.

— Vlucht mannen. De sahib heeft zijn verstand verloren en wil ons vermoorden, riep hij uit.

Allen drongen opzij om buiten schot te komen.

Vrolijk riep Lord Edward Lister, want hij was de Engelsman, terwijl hij zijn geweer neerzette:

— Blijft rustig zitten, mannen. Ik wil niemand van jullie doden, maar ik zal jullie van de tijger bevrijden. Seradschi, breng mij naar de plek, waar je schapen zich bevinden.

— Neen heer, dat kunt gij niet menen, zei hij. Denkt gij, dat ik nu, in de nacht, met u daarheen zal gaan om mij door het ondier te laten verscheuren?

— Beschrijf mij dan de plek, waar je schapen zijn, zei Raffles.

— Op nauwelijks honderd pas afstand

van hier, in het zuiden, waar al die stenen liggen, luidde het antwoord.

Lord Lister was opgestaan en had zijn geweer opgenomen.

Ook zijn vriend Charles Brand stond op.

Lord Lister vroeg de drie bedienden, die hen vergezelden:

— Wie van jullie gaat mee?

Alle drie sprongen op.

— Ik dank Allah, dat ik het leven heb, riep een hunner. Gij kunt niet verlangen, heer, dat ik het aan de wilde dieren geef.

— Dus je bent bang? vroeg Raffles.

— Sahib, ik ben niet bang; zet mij tegenover honderd vijanden en Hassan vreest niet; maar met een wild dier vechten, dat nooit.

— Blijf dan maar hier, zei Raffles, zich omwendend.

— O, sahib, ga ook niet, riep de man uit. Als gij gaat, verscheurt het ondier u en men zal morgen niets meer van u vinden dan de afgeknaagde beenderen van uw lichaam.

— Maak je niet ongerust, Hassan, zei Raffles. Kom, Charles.

Snel verlieten de twee vrienden het veilige oord. In zuidelijke richting gaande, zagen zij aldaar een massa.

Het was een heldere nacht, zodat men gemakkelijk om zich heen kon zien.

Achter de stenen bevond zich op tamelijke hoogte een kloof, die van boven door neergevallen stenen was bedekt.

Aldus aan drie kanten afgesloten, bood deze ruimte een veilige schuilplaats voor jagers.

De twee vrienden klommen langs de tamelijk steile rots-wanden naar boven en weldra hadden zij de kloof bereikt.

Lord Lister was de eerste, die deze kloof bereikte. Langzaam voorwaarts lopend, trachtte hij te zien, wat zich in de donkere ruimte bevond.

Brand was zijn vriend gevolgd en daalde juist in de grot af, toen hij met een kreet van ontzetting terugdeinsde.

Met een luid gesis had zich een monsterachtige slang opgericht en het volgende ogenblik voelde Brand hoe het reptiel zich om zijn rechterbeen wond.

Op geringe afstand bevond zich de

met onregelmatige schilden bedekte kop van het ondie, de bekende python of tijgerslang. Telkens kwam de gespleten tong uit de ongeopende bek te voorschijn.

Brand was als versteend en scheen door de strakke blik van het ondie gehypnotiseerd te zijn. Hij kon niets anders doen dan in die koude, onbeweeglijke ogen staren, terwijl de bek van het monster zich hoe langer hoe wijder opende, alsof het zich gereed maakte zijn prooi te verslinden.

Lord Lister had met een enkele blik gezien in welk gevaar zijn vriend zich bevond. Elk ogenblik kon zijn laatste zijn; als het monster beet, was Brand reddeloos verloren, want de holle tanden bevatten een dodelijk vergift.

Bliksemsnel had Raffles zijn geweer omgekeerd en met grote kracht suisde de kolf langs het hoofd van Brand en raakte de kop van de slang, die tegen de rotswand te pletter sloeg.

Het lichaam van het reptiel kromde zich in zijn laatste stuiptrekkingen zo vast om het been van Brand, dat deze meende elk ogenblik het kraken van zijn beenderen te zullen horen.

Maar de slag was met geweldige kracht toegebracht.

Snel had Raffles zijn mes uit de gordel getrokken en met één enkele snede de half verpletterde slangenkop van de romp gescheiden.

De stuiptrekkingen hielden op en enige ogenblikken later viel het dode lichaam op de grond.

Brand kon van ontzetting geen woord spreken; half bewusteloos leunde hij in de armen van zijn vriend.

— Je hebt mij het leven gered, Edward, zei hij eindelijk, nog geheel uitgeput.

— Beste Charles, dat is de moeite niet waard om over te praten, jij zou hetzelfde gedaan hebben. Nu zullen we eerst eens kijken of er nog meer van dat gebroed zit.

Raffles had zijn lantaarn te voorschijn gehaald en liet het licht in de grot vallen, om te zien of zich daarin nog meer slangen bevonden.

Deze vrees was echter ongegrond.

De twee vrienden maakten het zich nu

zo gemakkelijk mogelijk. Met de geweren in de hand luisterden zij in gespannen aandacht naar elk geluid in de wildernis.

Na twintig minuten ontstond plotseling beweging onder de schapen. Zij staken de koppen bijeen, blaatten angstig en kropen bevend tegen de rotsmuur aan.

Lord Lister boog zich een weinig voorover om beter te kunnen zien en horen. Bijna onhoorbaar, kwam boven hem een slepend geluid. Blijkbaar was de verwachte tijger op de rots geklommen om zijn prooi te bespringen.

Snel trok Raffles zijn hoofd terug. Hij hoorde duidelijk hoe de poten van de tijger de planten, die tussen de rotsspleten groeiden, deden ritselen.

Met één sprong vloog een donker lichaam boven de hoofden der jagers. Een korte, blatende doodscreet weerklonk uit het midden der angstig samengeschoolde schapen en fier opgericht stond de tijger tussen de angstige dieren. Onder zijn rechter voorpoot lag het gedode schaap.

Het roofdier hief zijn kop op en stiet een zegevierend gebrul uit.

De wijd geopende, groenachtig glanzende ogen van het dier boden een prachtig mikpunt. Nog voor het gebrul was verstomd, knalde een schot door de stille nacht.

Met vervaarlijk gebrul hief het dier de voorpoten op en wilde naar de rotskloof springen. Voor het deze echter kon bereiken, viel het op de grond neer. De kogel uit Raffles'geweer was, via het linkeroog in de hersens gedrongen.

Brand kon zich niet weerhouden zijn vriend op de schouders te kloppen.

Het gehele voorval had zich zo snel afgespeeld, dat Brand, hoewel hij zijn geweer gereed had gehouden, geen gelegenheid tot schieten had gehad.

De luide knal van het schot, dat de tijger had gedood, had echter een geheel onverwachte uitwerking.

Plotseling klonk in de verte een hees, woest gehuil, waarop reeds na korte tijd een woedend gebrul in de nabijheid volgde.

Met grote sprongen naderde een slank en lenig dier, dat dicht bij de schapen,

juist tegenover de jagers, neerhurkte.

Het was blijkbaar de mannelijke tijger, die door de doodskreet van zijn wijfje gewekt, was komen aansnellen.

Ondanks de duisternis scheen het beest zijn twee vijanden in de rotskloof opgemerkt te hebben. Met een sissend geblaas dook het dier in elkaar om zich tot de sprong voor te bereiden.

Dit alles was zo razend snel gegaan, dat Raffles geen tijd had gehad om zijn buks opnieuw te laden. Hij had juist de ledige kogelhulzen verwijderd, toen het dier als een pijl uit de boog naar de jagers toesprong.

Beiden schenen verloren te zijn.

Maar er knalde weer een schot en in dit ondeelbaar ogenblik zag men het slanke lichaam van het dier zich door de lucht bewegen.

Over de kop buiteland viel het met een doffe smak op een vooruitstekend rotsblok aan de voeten der twee vrienden neer en bleef enkele ogenblikken als verdoofd liggen.

Toen Brand begreep in welk gevaar zij verkeerden, had hij, zonder zich een ogenblik te bedenken, geschoten en zodoende zich zelf en zijn vriend voor een zekere dood bewaard. In zijn opgewondenheid en haast had hij echter niet goed gemikt.

De tijger was wel zwaar gewond neergevallen, maar niet dood.

Een woedend gebrul weerklonk.

Schuim en bloed vloeiden uit de wijdgeopende bek van het roofdier, dat door de val gekneusd scheen te zijn. Het kon niet lopen, doch, zich half oprichtend, sloeg het reusachtige dier de klauwen uit naar zijn vijanden.

Met gespannen aandacht had Raffles het toneel gevolgd. In koortsachtige haast had hij zijn buks opnieuw geladen en nu legde hij aan op de gewonde tijger. Een schot klonk opnieuw en het dier rolde van het rotsblok naar beneden en kwam terecht tussen de schapen, die verschrikt uiteen stoven.

Hoewel Raffles geen vrees kende, ontsnapte hem toch een zucht van verlichting, toen hij de geweldige vijand zag vallen.

— Zie je Charles, zei hij, nu heb je mij

de kleine dienst van zoëven reeds vergolden, want zonder jouw hulp zou die knaap daar beneden hier ons lelijk hebben toegetakeld. Misschien hadden wij het nooit kunnen over vertellen.

De koene jagers laadden hun geweren wederom en klommen daarna naar beneden.

In de verte klonk het gehuil van een jakhals. Deze lijkenrover der woestijn had de sporen der tijgers gevolgd en hoopte nu op een welkom maal.

Toen de helden van dit nachtelijk avontuur de herberg weer genaderd waren, zaten de mannen nog bijeen. Angst, gepaard met nieuwsgierigheid, hadden hun wakker gehouden.

Het scheen hun ongelooflijk, dat twee mensen het hadden durven wagen om midden in de nacht op een zo gevreesd roofdier te gaan jagen. Het geknal der schoten had hun verteld, dat een gevecht plaats vond. Natuurlijk dachten zij niet anders dan dat de twee overmoedige jagers het met hun leven hadden moeten bekopen.

Men staarde de binnentredenden als spookverschijningen aan.

— Welkom, heren, zei de waard. Gij hebt verstandig gedaan. Wij hebben de schoten gehoord, dat zal ook de andere tijgers gedurende deze nacht wel op een afstand houden.

Raffles zei, zich tot de schapenhouder wendend:

— Het wijfje van de tijger is met het mannetje gekomen en heeft een van je schapen gedood, Seradschi. Je moet het dadelijk gaan halen, anders vreet de jakhals het op; wij hebben de lijkenrover al horen huilen.

— Allah behoede mij, maar de jakhals mag het opvreten, zei de man. Ik ga daar niet heen, waar de wilde beesten mij zouden verslinden.

— Je zult niet verscheurd worden, want de twee tijgers zijn dood, zei Raffles kalm een sigaret opstekend.

— Spreekt gij de waarheid, sahib? vroeg Seradschi ongelovig.

— Mijn woord is waarheid. Komt mannen, en helpt om de lijken der gedode dieren te gaan halen.

Bij deze woorden van Raffles maakte

zich een grote opgewondenheid van de aanwezigen meester.

Niemand wilde geloven, dat deze Engelse heer waarheid sprak en de twee vrienden hadden geruime tijd nodig om hen tot meegaan te bewegen.

Ten slotte besloot men er toch toe en ontstak fakkels. Onder aanvoering der twee jagers gingen allen op weg.

De schapen kropen angstig bij elkaar, toen zij de brandende fakkels zagen.

Het nu volgende toneel is nauwelijks te beschrijven.

Direct nadat de Arabieren de gedode dieren hadden gezien, wierpen zij zich

op de lijken. Zij sloegen de nu weerloze beesten met vuisten, traptten er met hun voeten op en overlaadden ze met alle mogelijke scheldwoorden.

Daarna werden de dieren naar de plek van hun verblijf gesleept en stroopte men daar hun vel af.

Toen de twee vrienden eindelijk 's avonds laat zich in hun dekens hadden gewikkeld, zei Brand:

— Raffles als tijgerjager en slangen-doder. Zo iets is nog niet voorgekomen.

Lord Lister antwoordde slechts met een vrolijk glimlachje; daarna sliepen beiden in.

HOOFDSTUK II

EEN MENSEN OFFER

Kort na het opgaan van de zon ontwaakte het Indische logementje tot leven. De gasten kropen uit hun klamboes en spoedden zich naar een schaduwrijk palmboesje, waar een meertje tot een bad uitnodigde. Het was er niet diep, daar het water langzaam verzandde, zodat er geen gevaar bestond, dat zich onder de wateroppervlakte krokodillen of andere gevaarlijke dieren zouden bevinden.

In een oogwenk hadden Raffles en Brand zich van hun kleren ontdaan en spartelden naar hartelust in het frisse water.

Toen zij eindelijk weer hun kleren aan hadden, zei Raffles tot zijn vriend:

— Kom, Charles, laten wij voortmaken, wij moeten zien, dat wij vandaag nog Mangalur bereiken. Wij zijn gisteren niet erg opgeschoten en dat avontuur met de tijgers en de slang heeft ons ook nog een paar uurtjes van onze nachtrust ontfroefd.

Als we niet voortmaken, vrees ik, dat we het heetste van het droge seizoen te verduren krijgen en daar ben ik minder op gesteld.

Bovendien vrees ik, dat ons nog allerlei avonturen te wachten staan, voor we de schat van Siwa hebben gevonden en hoe aantrekkelijk ik dit avontuur-

lijk reisje ook vind, moeten we er toch aan denken, dat het vinden van de schat de hoofdzaak is, waarvoor we ons naar India hebben begeven.

Het had de twee vrienden betrekkelijk weinig moeite gekost de visser, die hun al zwemmend in Het Kanaal had aange troffen, over te halen niet verder in zee te steken, doch in de richting van Boulogne te varen, waar hij hen ergens aan land had gezet.

Raffles had van de visser wat kleren geleend en ook wat geld, waarna hij onmiddellijk naar Londen had getelegrafeerd, naar zijn chauffeur Henderson, die zo lang zijn meester afwezig was, op diens huis zou passen. Hij had James verzocht hem onmiddellijk de nodige contacten te zenden, waarvoor hij zich moest begeven naar een met Lord William Aberdeen, onder welke naam Raffles in Londen vaak werken van liefdadigheid beoefende, bevriend notaris.

Deze had het nodige geld voorgeschoten en nadat dit Raffles veilig had bereikt, had deze met zijn gewone voortvarendheid het nodige gedaan om zo spoedig mogelijk naar India te kunnen vertrekken.

Eerst had hij zich goed vermomd, aan boord begeven van een Kanaalboot, om nog even naar zijn huis te gaan.

Daar had hij zich een reiscredietbrief aangeschaft, welke betaalbaar was op alle banken in de Indische steden, had vervolgens een aantal koffers gekocht en deze gevuld met de noodzakelijkste toiletbenodigdheden en kleren, had ook Henderson de nodige volmachten gegeven, om gedurende zijn afwezigheid te kunnen optreden en hem vervolgens de hand gedrukt, daar hij wel dacht geruime tijd weg te zullen blijven.

Daarna had hij telegrafisch plaats besproken op het stoomschip Bengalen, dat over twee dagen vanuit Portsmouth zou vertrekken, had toen Brand eveneens geseind zich naar die stad te begeven, met het gevolg, dat zij na drie weken in Bombay waren aangekomen.

Van hieruit had Raffles, met Brand als trouwe hulp, zich het nodige verschafte wat voor een karavaantocht door een gedeelte van de kuststreek van India noodzakelijk was en na allerlei wederwaardigheden, waren zij nu eindelijk in de nabijheid van Mangalur aangekomen.

Zij haastten zich, na hun bad, naar het inlandse logementje terug, stegen daar op hun paarden, het aan de inlanders, die met de kamelen zouden volgen, overlatend, om voor de nodige bagage te zorgen.

Toen de zon het hoogste punt had bereikt en bijna loodrecht haar stralen op het aardrijk neerschoot, waren zij afgestegen in een klein schaduwrijk dal, om daar een weinig uit te rusten en de grootste hitte van de dag af te wachten.

Nadat de kleine karavaan zich in het dal met de meegebrachte voorraad had verkwikt, en de zon wat lager aan de hemel stond, gaf Lord Lister bevel om op te breken.

Hij zelf en zijn vriend Brand bereden paarden van het kleine Barbarijse ras, dieren, die onvermoeibaar schijnen te zijn. De drie bedienden zaten op kamelen, die ook de bagage vervoerden.

— Ik geloof niet, dat wij Mangalur heden nog zullen bereiken, Edward. Het moet al laat zijn, zei Brand.

— Ja, het is bijna drie uur, zei Raffles, maar als wij ons een beetje haasten, kunnen wij de stad misschien nog voor

zonsondergang bereiken.

Na verloop van een half uur had men een dicht bos bereikt, dat zich mijlen ver scheen uit te strekken.

Deze weg was veel aangener, want hier hadden de ruiters niet zo veel te lijden van stof. Daarentegen was het hier alleen mogelijk, achter elkaar te rijden en zo bewoog de stoet zich in een kronkelende lijn voorwaarts.

Aan het hoofd reed Lord Lister.

Plotseling hield deze zijn paard in, want uit het bos klonk een dof geluid en werden eigenaardige, metalen klanken verneembaar.

Raffles gaf de karavaan een teken om stil te houden. Snel was hij van zijn paard gesprongen en een ogenblik daarna had hij zich door het dichte kreupelhout gewerkt. Na enige tijd kwam hij terug en zei:

— Het is een optocht van Brahmanen, die naar deze kant komt. Als het enigszins mogelijk is, moeten wij vermijden door hen gezien te worden.

Men bracht dadelijk de rijdieren dieper het bos in.

Deze voorzorgsmaatregel was noodzakelijk, want, daar de Mohammedanen in het algemeen wantrouwend en vijandig gezind zijn tegen alle vreemdelingen, kunnen zij tot tomeloze woede worden geprikkeld, wanneer ongelovige honden, zoals zij alle mensen noemen, die niet hun geloof delen, hen bij hun godsdienstige gebruiken bespieden.

Het kwam er nu op aan om te voorkomen, dat de paarden en kamelen hen zouden verraden, want elk geluid kon hun het leven kosten.

Bij de kamelen was dit betrekkelijk eenvoudig, daar hun muil steeds, als zij als rijdieren worden gebruikt, door het toom is dichtgebonden.

Moelijker echter was het met de paarden. Elke ruiter stond daarom vlak naast zijn rijdier en hield de teugels strak, terwijl hij geruststellend over de hals van het dier streek.

Intussen was de stoet der Brahmanen steeds nader gekomen. Het geluid van instrumenten en stemmen werd steeds duidelijker, eentonig gezang vermengde

zich met de klank van cymbalen en trommels.

Nu werd de spits van de stoet door de bomen zichtbaar, zodat de luisteraars alles konden zien en horen.

Vooran liepen de priesters, omringd door mannen, vrouwen en kinderen, die een soort dodenzang schenen te zingen.

Op deze groep volgden zebu's, die buitengewoon rijk waren opgetuigd. Zij trokken een kar op twee wielen, waarvan het houtwerk was versierd met griezelige slangenlichamen. Op die wagen stond een gedaante, die vier armen had; het was een beeld van de godin Kali, de godin van de liefde en de dood.

Aan de hals der godin hing een ketting van doodshoofden en om haar heupen bengelde een gordel van afgehakte handen.

Rondom deze figuur krioelde onafgebroken een schaar oude fakirs.

De bijna naakte lichamen dezer fanatici waren bedekt met kruiselingse inkervingen, waaruit voortdurend bloed sijpelde.

In deze toestand voerden zij hun dansen rondom het afgodsbeeld uit.

Achter hen sleepten enige Brahmanen, gekleed in oosterse gewaden, een vrouw, die nauwelijks op de been kon blijven.

Zij was nog jong en van grote schoonheid. Haar hoofd, hals, schouders, oren, armen, handen en enkels waren versierd met juwelen, hals- en armbanden, ringen en kettingen. Een met goud doorweven tunica van dun neteldoek hing van haar schouders af.

Achter deze groep droegen wachten, met blanke sabels en pistolen in hun gordel, op een baar het lijk van een grijsaard. Het lichaam was gehuld in een gewaad van zijde en goud, waaromheen een met diamanten versierde gordel prijkte.

Hierop volgden nog meer muzikanten, en het slot van de stoet werd gevormd door fanatici, die af en toe het lawaai der instrumenten overschreeuwden.

De stoet was weldra in de duisternis

van het woud verdwenen.

Hassan, de Mohammedaanse bediende van Lord Lister, was naar deze toegekomen en zei nu, met zijn hand wijzend in de richting waarin de stoet was verdwenen:

— Een Suttu.

Lord Lister vroeg:

— Wat betekent het woord: Suttu?

— Een mensenoffer, Sidhi, luidde het antwoord. De vrouw, die wij zoëven zagen, zal morgenochtend vroeg worden verbrand.

— En het lijk? vroeg Raffles.

— Is dat van haar echtgenoot, antwoordde de man.

— Wat? riep Brand vol ontzetting uit, bestaan die barbaarse zeden nog in India?

— Beste Charles, antwoordde Lord Lister, in het grootste gedeelte van India hebben deze mensenoffers niet meer plaats, maar in deze woeste streken gebeurt het nog.

— O, Sidhi, riep Hassan uit. De offerdood, die morgen plaats zal vinden, is geen vrijwillige.

— Waarom denk je dat? vroeg Raffles.

— Dat is in deze streek bekend genoeg. Men bedwelmt de slachtoffers met de rook van hennep en opium.

— Waar brengt men die ongelukkige vrouw heen? informeerde Lord Lister verder.

— Naar de pagode van Nyagrodha, op twee mijlen van hier. Daar moet zij de nacht doorbrengen en het uur van haar dood afwachten.

— Wanneer zal de offerplechtigheid plaats hebben?

— Morgen bij het krieken van de dag.

De reizigers hadden zich naar hun rijdieren begeven om hun weg voort te zetten. Lord Lister wilde juist in het zadel springen, toen hij plotseling tot zijn vriend Charles Brand zei:

— Hoe denk je erover; zullen wij deze vrouw van deze gruwelijke dood redden?

HOOFDSTUK III

DE GEEST VAN DE RADJA

De pagode van Nyagrodha grenst aan een dicht woud. Op een grote open plek, welke zich voor de afgodstempel uitstrekt, hadden zich de deelnemers aan de optocht, priesters, fakirs, mannen en kinderen verzameld. In een cirkelvormige, vrij gebleven ruimte voerden de fakirs hun dansen uit.

De toeschouwer moest denken, zich in een gekkenhuis te bevinden. Onder woest geschreeuw, dat voor zang moest doorgaan, sprongen, draaiden en wendelden zich de fakirs door elkaar.

De priesters hadden hang rondgedeeld, een vloeistof, die bestaat uit een aftreksel van hennep, vermengd met opium. Het gebruik van dit mengsel veroorzaakt woeste dronkenschap, waarop een diepe slaap met allerlei fantastische dromen volgt.

De volksmenigte schreeuwde en tierde als bezetenen.

Toen de uitwerking van de hang merkbaar werd, werd de heksensabbath steeds doller, om daarna, toen allen behoefte kregen aan rust en slaap, te verminderen.

Voor het beeld van de godin der liefde en van de dood, was een brandstapel opgericht. Deze bestond uit kostbaar sandelhout, dat gedrenkt was in welriekende oliën.

Op deze brandstapel lag het lijk van de Radja, om bij het aanbreken van de dag met zijn ongelukkige weduwe verbrand te worden.

Het woeste getier was verstomd. De meeste deelnemers aan de stoet lagen door elkaar in diepe slaap, die soms door plotselinge kreten werd onderbroken, als de dromen al te benauwd werden. Een paar fakkels verlichtten de grote, open plek.

Het knetteren van de fakkels, waaruit nu en dan grote druppels hars op de grond dropen en de benauwde kreten van de slapenden, was het enige geluid, dat men vernam. Het was windstil, geen

blad bewoog en slechts nu en dan wanneer een uil of een andere nachtvogel een langgerekt gekrijs uitstiet, werd de stilte voor enkele ogenblikken verbroken.

Plotseling, juist op een ogenblik, dat de stilte, na een dergelijk gekrijs was weergekeerd, bewoog zich het kreupelhout van het aan de afgodstempel grenzende bos. Het was alsof er zacht schuifelende bewegingen werden gehoord en eenieder, die het had vernomen, zou gedacht hebben aan een of ander roofdier of slang, op zoek naar een welkome prooi.

Er was echter niemand, die het hoorde of zag, want anders hadden zij kunnen zien hoe kort op het geschuifel in het kreupelhout, dit vaneen week om doortocht te verlenen aan twee donkere gestalten, die voorzichtig voortsluipende tussen de roerloze lichamen, het gebouw trachtten te naderen.

Deze gestalten waren Lord Lister en zijn vriend Brand, die de tempel naderden.

De bedienden waren bij de rijdieren achtergebleven, omdat bij het beraamde plan niet op hen te rekenen viel en ook, omdat zij bezwaar gemaakt zouden hebben om in te grijpen in de heilige gebruiken van hun stam.

De vrienden hadden afgesproken, een poging te wagen, om in de nacht de afgodstempel binnen te dringen.

Nadat zij de beschermende duisternis van het bos hadden verlaten, lieten zij zich voorzichtig op de grond glijden, langzaam op hun buik voorwaarts kruipende.

Toen zij op deze manier enige afstand hadden afgelegd, merkten zij tot hun spijt, dat de ingang der pagode bewaakt werd door twee gewapende mannen met het blanke zwaard in de hand.

Nadat zij zich een weinig hadden teruggetrokken, overlegden de vrienden,

of zij het zouden durven wagen, de wachthoudende mannen te overvallen. Weldra echter zagen zij in, dat dit hun niet zou lukken, want het zou onmogelijk zonder alarm te maken, kunnen gebeuren.

De beide vrienden kwamen nu overeen, dat zij zouden trachten om van de achterzijde de tempel binnen te dringen.

Het gelukte hen zonder veel moeite, die zijde van het gebouw te bereiken.

Het ging reeds tegen de ochtend, maar alles was nog in diepe duisternis gehuld, zodat het gevaar om gezien te worden, zeer gering was.

Nu deed zich echter een moeilijkheid voor.

De muren van de tempel en de stenen boden weerstand aan elke aanval. Met de grootste inspanning werkten de twee vrienden één enkele steen los, want dan zouden ook de andere gemakkelijk verwijderd kunnen worden.

Alle moeite was echter vergeefs. Intussen werd het steeds later en het kwam hun voor, alsof op het plein voor de tempel beweging ontstond.

Badend in hun zweet, staakten de twee vrienden hun arbeid, daar zij inzagen, dat zij op die manier niet verder kwamen. Raffles was niet gewoon spoedig iets op te geven, maar hij moest erkennen, dat het zonder gereedschappen van welke aard ook, onbegonnen werk was.

Bovendien begon het reeds te schemeren, zodat, naar zij wisten, het over enkele minuten klaarlichte dag zou zijn, want de schemering duurt in deze streken slechts uiterst kort.

Mistroostig en teleurgesteld moesten de twee vrienden dus van hun reddingswerk afzien. Zij trokken zich terug in het kreupelhout en snelden daarna weer naar hun paarden.

Onderweg scheen Lord Lister een besluit te hebben genomen, want hij liet dadelijk de rijdieren zadelen. Daarna moesten de bedienden de kamelen in de nabijheid van de open plek voor de afgodstempel brengen.

Hij zelf en Brand leidden hun kleine paarden tot vlak bij de tempel, waar zij ze aan bomen vastbonden. De bedienden hadden bevel gekregen, zich elk ogenblik voorbereid te houden om te

vluchten.

Het was op het plein voor de pagode steeds levendiger geworden. De slapenden werden de een na de ander wakker, tromgeroffel weerklonk, het geschreeuw en gezang begon opnieuw.

Het nachtelijk donker was nu geheel geweken voor het licht van de komende dag. Het uur was aangebroken, waarin de ongelukkige vrouw de vreselijke vuurdood zou moeten sterven.

De deuren van de tempel werden geopend en een helder licht scheen uit het gebouw. Twee priesters sleepten het slachtoffer naar buiten.

De jonge vrouw was in een toestand van gevoelloosheid geraakt, ten gevolge van de uitwerking van de hennepdrank, die men haar had toegediend. Willoos volgde zij haar beulen, die haar door de rijen der fakirs sleepten.

Een oorverdovend lawaai en woest geschreeuw weerklonk, terwijl men het slachtoffer naar de open ruimte sleurde.

Daar stond een grote bak met gloeiende kolen, waarin grote brokken ijzer lagen. Een priester naderde, nam er een der witgloeiende stukken metaal met een grote tang uit en hield het de ongelukkige rouw voor, die nu de vuurproef moest doorstaan.

Op afschuwelijke wijze wordt het slachtoffer nog gemarteld, voor het aan de vuurdood wordt overgegeven. Gelukkig werkt hierbij de bedwelming van de hennepdrank werkelijk weldadig, want het ongelukkige schepsel weet nauwelijks, wat er geschiedt.

Zo was het ook hier. Een priester greep de rechterhand der jonge weduwe en legde die enkele ogenblikken op het gloeiende ijzer. Een sissend geluid werd gehoord en de reuk van verbrand vlees verspreidde zich in de lucht.

Zonder geluid te geven had de ongelukkige vrouw deze vreselijke kwelling verdragen; waarschijnlijk had zij er niets van gevoeld, want zij wijzigde haar houding niet in het minst, terwijl haar ogen half gesloten bleven. Zij lag ruggelings geleund tegen de borst van een der priesters, die haar omringden.

Zodra deze zagen, dat het slachtoffer niet reageerde op deze ontzettende vuur-

proef, namen zij haar op, beklommen de brandstapel en legden haar daarop naast het lijk van de Radjah.

Nu werd 't stil. De fakirs hadden hun gezang en dans gestaakt en de aanwezigen zagen ademloos toe, naar hetgeen er ging gebeuren.

Zodra de priesters de brandstapel hadden verlaten, kwam een hunner, die wel de leider der plechtigheid scheen te zijn, naar voren en greep een grote fakkel, die hij aan het kolenvuur deed ontbranden.

Met deze fakkel naderde hij de brandstapel, hield deze even bij het met olie gedrenkte hout, waarna onmiddellijk een grote steekvlam omhoog schoot.

In één oogwenk was de stapel hout één vlammenzee.

Maar... wat was dat? Een ontzettend geschreeuw klonk plotseling. De fakirs, priesters, soldaten en het volk, allen schreeuwden en wierpen zich ter aarde, hun ogen met de handen bedekkend, alsof zij, als aardse en onwaardige wezens, het heilig wonder niet mochten zien, dat daar geschiedde.

Was de Radjah niet dood?

Men had gezien, dat hij zich plotseling oprichtte en als een bovenaards wezen, met de jonge vrouw in zijn armen, van de brandstapel verdween.

Lord Lister was tot een wanhopig besluit gekomen. Hij wilde de ongelukkige vrouw redden tot elke prijs.

Voorzichtig was hij tot achter de brandstapel geslopen en was aan die zijde naar boven geklommen. Niet denkend aan zijn eigen levensgevaar, hurkte hij in elkaar, toen de twee priesters, op enig afstand van hem, het slachtoffer hadden neergelegd.

Op het ogenblik, waarop de vlammen uit het hout sloegen, had hij met zijn gespierde arm de bewusteloze vrouw beetgepakt en zich met zijn last naar beneden gehaast.

Brand stond dichtbij met de paarden. Hij hield zijn geweer gereed om, zo nodig zijn vriend voor dreigende gevaren te kunnen beschermen.

Toen hij de redder met de jonge vrouw in zijn arm door de vlammen naar beneden zag klimmen, maakte hij direct

de teugels der paarden los. Snel was Lord Lister op zijn Barbarijs paard gesprongen en had de nog steeds bewusteloze weduwe van de Radjah voor zich dwars over het zadel gelegd.

Brand sprong eveneens in het zadel en voort ging het in vliegende vaart.

Dit alles was zeer snel in zijn werk gegaan.

Toen de bijgelovige vrees der Indiërs een weinig was geweken, keken zij op en nu zagen zij in de vlammenzee van de brandstapel duidelijk het lijk van de Radjah liggen. Het werd hun nu duidelijk, dat hier geen sprake was van een wederopstanding van de dode, maar van het ontvoeren der weduwe door een vreemdeling, een ongelovige hond.

Een ontzettend geschreeuw weerklonk. Verwensingen en vloeken volgden de vluchtelingen.

Met de bewusteloze vrouw in zijn armen gekneld, vloog Raffles, gevolgd door Brand, voort door het oosterse oerwoud.

De bedrogen Indiërs echter bedachten zich niet lang. Voor zich uit zagen zij de vluchtende gestalten met hun slachtoffer zich door het bos verwijderen. Als één man snelden zij hen achterna, met de wapens in de hand, om tot elke prijs hun prooi opnieuw te bemachtigen.

De soldaten, die de priesters en fakirs gevolgd waren, en voorzien waren van vuurwapenen, bleven staan om hun geweren aan te leggen, maar het was uiterst moeilijk hun doel onder schot te krijgen, daar de vele en dichte bomen even zo veel beletselen waren. Toch schoten zij en de knallen hunner geweren weergalmden door het woud met geen ander resultaat echter, dan dat zij een hunner eigen geloofsgenoten raakten, die dodelijk gewond neerstortte.

Weldra werd de afstand tussen de vluchtelingen en hun vervolgers te groot, de kogels en pijlen konden hun doel niet meer bereiken en de twee dappere helden waren met hun moeilijk verworven buit uit het gezicht verdwenen.

HOOFDSTUK IV

DE VLUCHT

Niet ver van de kust verheft zich het Malabargebergte, dat met zijn woeste bergspleten en kloven heerlijke en romantische natuurtaferelen biedt.

In een dezer kloven lagen drie kamelen te rusten, terwijl twee paarden aan boomstammen waren vastgebonden. Twee blanke mannen, drie kleurlingen, welke de bedienden der beide blanken waren, en een jonge vrouw hadden hier een rustplaats gezocht.

Het waren de redders, die de jonge weduwe van de Radjah aan de dood hadden ontrukkt.

De vluchtelingen hadden de naaste weg naar het gebergte gekozen, omdat zij hoopten, zich in de rotsspleten beter te kunnen verbergen, wanneer hun achtervolgers hun spoor mochten ontdekken.

Het paard van Lord Lister had zich bij de overhaaste vlucht aan de achterpoot bezeerd en kon daardoor niet langer de dubbele last dragen. Men was dus gedwongen deze rust te nemen, om nieuwe plannen te maken.

De weduwe van de Radjah was reeds gedurende de dolle rit enigszins tot bewustzijn gekomen en nu was zij de verlamme uitwerking van de drank, die men haar had doen drinken, geheel te boven gekomen.

Met het teruggekeerde bewustzijn echter was de pijn gekomen, die de brandwond in de hand haar veroorzaakte. Het was een grote, gapende wond, die niet langer onverzorgd kon blijven. Dit was dan ook een der voornaamste redenen geweest, waarom men zo spoedig halt had gehouden.

Onder de vele takken van wetenschap, die Raffles beoefende, behoorde ook de geneeskunde. Hij had enige jaren de heilkunde en chirurgie beoefend, door de colleges te volgen van een beroemd professor te Londen en hij had reeds meermalen met succes zijn kennis en handigheid ten dienste der lij-

dende mensheid in practijk gebracht.

Ook nu zou hij daarvan gebruik kunnen maken.

De arme, jonge vrouw, aan een weelderig leven gewoon, kon de brandende pijn van de wond haast niet doorstaan. Zij uitte geen klacht, maar beet haar lippen bijna stuk, om het niet uit te schreeuwen van pijn.

Raffles zag dit, haastte zich haar gerust te stellen en de nodige voorbereidingen te maken, om de wond volgens de regelen der kunst te verbinden.

In een der op de kamelen geladen koffers had hij allerlei instrumenten en geprepareerde patentgeneesmiddelen. Zonder zich één ogenblik te bedenken, wist hij onmiddellijk het juiste middel er uit te kiezen en nadat hij de wond gezuiverd had, verbond hij deze zo snel en handig, dat de jonge vrouw weldra geen pijn meer voelde en haar redder met een ~~W~~ilk, overvloeiend van dankbaarheid, aankeek.

Daar zij nog steeds alleen in de dunne, neteldoekse tunica was gekleed, vervaardigde Brand voor haar een soort burnous van een wit laken, dat daarvoor uit een der koffers werd gehaald.

De dankbaarheid der jonge vrouw kende nu geen grenzen. Zij weende van dankbaarheid en geluk en kuste de handen van haar redders.

Op zijn verzoek vertelde zij Raffles dat zij een Hindoemeisje was en de dochter van een rijke koopman in Puna.

Zij was, toen zij nog zeer jong was, naar Bombay gekomen, waar zij een goede Engelse opvoeding had genoten. Dit kon men ook wel aan haar merken, want naar haar manieren en beschaving had men haar voor een welopgevoede Engelse kunnen houden.

Haar naam was Kysagotami. Haar vader, de rijke koopman in Puna, stierf en zij werd uitgehuwelijkt aan de oude Radja. Na een half jaar reeds was zij

weduwe geworden.

Zij had precies geweten, welk lot haar als weduwe wachtte en was daarom gevluht. Men had haar spoedig gegrepen en de bloedverwanten van de overledene offerden haar op om te worden verbrand, omdat dan de grote rijkdommen van de Radja en de niet onbeduidende bruidschat, welke de wees mee ten huwelijk had gebracht, hun ten deel zouden vallen.

Lord Lister vroeg, waar die schatten zich bevonden en Kysagotami vertelde, dat alle bezittingen van de Radja, al 't goud, de edelstenen, wapens en kleindodiën, zoals steeds bij de verbranding, meegevoerd werden in de wagen, waarop de godin van liefde en dood troonde.

Die schatten werden dan gebracht in de tempel, waarin het slachtoffer de laatste nacht moest doorbrengen en daar gewijd aan de God Siwa.

— Hoe lang blijft de schat daar? was nu de vraag van Raffles.

— Het daglicht moet de schat tweemaal beschijnen, klonk het antwoord, daarna wordt deze in plechtige optocht door de priesters afgehaald. Het tiende deel van de schat valt dan in handen van de priesters van Siwa, de rest is voor de bloedverwanten.

Raffles knikte met het hoofd, ten teken dat hij het begrepen had en zei:

— Begrepen. Het zou mij echter een onuitsprekelijk genoegen doen, de Siwapriesters eens voor te zijn. Waartoe zouden wij wachten, tot de schat verdeeld is? Wij zullen hem in zijn geheel gaan halen. Tweemaal moet het daglicht de schat beschijnen; wij hebben dus tot morgenavond de tijd.

Kysagotami volgde dit korte gesprek met tekenen van grote vrees. Zij verstond ieder woord, want zij kende evengoed het Engels als haar moedertaal. Toen Lord Lister zweeg, zei zij met gevouwen handen en op smekende toon:

— Doe dat niet, heer. Gij hebt reeds uw leven gewaagd, toen gij mij hebt gered en nu wilt gij het voor de tweede keer op het spel zetten. Bedenk, dat gij, wanneer gij in hun handen valt, de wreedste marteldood zult ondergaan. Ik ken die mensen; zij zijn duivelachtig

wreed in het uitvinden van ontzettende kwellingen.

— Maak u over ons niet bezorgd, zei Lord Lister. Geen Brahmapiester, geen fakir, niemand zal ons een haar krenken. Wij zullen de schat gaan halen en op die manier de priesters en de familieleden naar behoren straffen.

Kysagotami wierp zich voor Raffles op de knieën en bezwoer hem met hette tranen, van zijn plan af te zien.

Zacht streek Raffles met zijn hand over haar hoofd en zei, terwijl hij haar ophief:

— Ik dank u voor uw bezorgdheid voor ons leven, Kysagotami, maar wij zullen de priesters hun schat ontrukken, zonder het leven te verliezen, want uw gebed zal ons beschermen.

Met duidelijke woorden gaf Lord Lister nu zijn bevelen. Zijn plan was om in de loop van de volgende dag de schat te halen, omdat hij berekende, dat de lieden, die bezig waren de ontvoerde vrouw te zoeken, dan ver genoeg van de afgodstempel verwijderd zouden zijn, zodat van die zijde geen gevaar te vreezen was.

Men zou gedurende de nacht langzaam terugrijden en dan zouden Kysagotami en de bedienden rust nemen, terwijl Raffles en Brand een poging zouden wagen om de schat te bereiken.

Juist zouden de laatste voorbereidelen tot vertrek worden gemaakt, toen uit de verte verwarde geluiden werden vernomen.

Dadelijk was alles in het kleine kamp in beweging. Het was allen duidelijk, dat daar misschien de dood dreigde.

Het geluid werd sterker en sterker, men kon reeds duidelijk enkele kreten en uitroepen onderscheiden.

Brand was omhoog geklommen en had, loerend van achter een rotsblok, ontdekt, dat het de optocht van priesters, fakirs en volk was, die naar huis terugtrok en waarschijnlijk, in de hoop de vluchtelingen te vinden, het gebergte doorzocht.

Nu was de grootste voorzichtigheid geboden. Als één enkel geluid de aanwezigheid der Engelsen in het ravijn verried, waren zij verloren.

Toen men de stoet hoorde naderkomen, hadden de bedienden zich ter aarde geworpen om hun goden aan te roepen. Het was Lord Lister bijna onmogelijk om de van angst bijna krankzinnige mensen weer tot bedaren te brengen. Eindelijk gelukte hem dit echter. Het was trouwens ook hoog tijd, want de stoet was nu zo nabij gekomen, dat men de woorden die gesproken werden, duidelijk kon verstaan.

Vluchten was onmogelijk. Men moest in de rotskloof blijven wachten en hopen, niet gezien te zullen worden.

Wat de vluchtelingen moesten aanhoren omtrent het lot, dat hun wachtte, wanneer zij ontdekt zouden worden, was afschuwelijk. Natuurlijk liep het gesprek van de massa alleen over de roef van Kysagotami.

Men vervloekte de ongelovige honden, die Brahma hadden getrotseerd en men dreigde hen met alle straffen van hemel en aarde.

De stoet bewoog zich op een kronkelend pad voort, tamelijk ver beneden

de schuilplaats der kleine karavaan.

Lord Lister had een smalle spleet in de rotsen ontdekt, waardoor hij het pad kon overzien. Van hier volgde hij elke beweging daar beneden met scherp blik. Hij zag duidelijk, hoe de stoet in tamelijk snel tempo steeds meer in westelijke richting trok, om weldra achter de rotsmassa's te verdwijnen.

Een zucht van verlichting ontsnapte hem en hij zei, snel opstaande:

— Gered, maar nu moeten wij hier uit om nog heden de schat te gaan halen.

Toen het woord gered van Raffles' lippen klonk, had grote vreugde zich van allen meester gemaakt, maar deze blijdschap werd door hetgeen de dappere Engelsman erop liet volgen, weer getemperd. Vooral Kysagotami hief smekend haar handen op.

Lord Lister zei echter met een glimlach:

— Nu wij hebben gezien, dat het terrein veilig is, is er geen enkele reden, langer te dralen. Dus: Voorwaarts, naar de schat van Siwa.

HOOFDSTUK V

DE ROOF VAN DE SCHAT

De pagode van Nyagrodha lag in diepe rust. Het was nacht.

Uit het dichte oerwoud klonk een geheimzinnig gekraak en geritsel. Dit werd steeds sterker en eindelijk kwamen twee ruiters uit het struikgewas te voorschijn. Toen zij de open plek voor de tempel hadden bereikt, stegen zij af en bonden hun paarden aan boomstammen vast.

Heinde en ver was geen levend wezen te bespeuren.

Geen blad bewoog en de lianen en slingerplanten tussen de bomen hingen onbeweeglijk. Achter de tempel strekte zich een golvende hoogvlakte uit, waarop de maan haar bleke stralen wierp. De twee vrienden liepen over de door de maan beschenen open plek naar de ingang der pagode. De ervaringen van de vorige nacht hadden hun geleerd, dat

zij slechts door de deur de tempel konden binnenkomen.

Zij hadden nu uit hun zadeltassen allerlei werktuigen meegenomen. Een breekijzer werd tegen het slot van de deur gezet en een doffe slag weerklonk.

Hoewel dit geluid zeker niet tot op verre afstand doordrong, was het toch zeker hoorbaar in een kring van enkele tientallen meters, hetgeen bleek uit het plotseling uit het duister te voorschijn komen van een witte gedaante; een tot de tanden gewapende Indiër.

Lenig als een kat sloop hij tot aan de hoek van de tempel, om te kunnen zien, wat daar gebeurde.

Hij hurkte tot op de grond neer, en plotseling legde hij zijn geweer aan. Een schot knalde en rakelings vloog de kogel langs Brand's hoofd.

Meteen staakten de twee vrienden

hun werk, bliksemsnel hun geweren opennemend.

Lord Lister had de witte burnous, die om de hoek wegfladderde, gezien.

— Dat wordt een vrolijke jacht, riep Raffles, en samen snelden zij de vluchteling na.

Plotseling zag Raffles naast een dikke boomstam iets wits schemeren. Hij wilde toesnellen, toen opnieuw een schot klonk. Op hetzelfde ogenblik had hij zich plat op de grond geworpen en de kogel float over hem heen. Hij snelde weer voorwaarts, maar nu knalde achter hem een schot.

Een tweede Indiër, die binnen in de tempel had gewaakt, was op het gerucht naar buiten gekomen en had zijn geweer op Brand afgeschoten. Maar ook deze kogel miste zijn doel.

Brand keerde zich snel om en zag ook deze gestalte in het kreupelhout verdwijnen.

Lord Lister was onbevreesd voortgelopen en had, lenig en buigzaam als hij was, de Indiër, die op hem had geschoten, weldra ingehaald en gegrepen. Deze greep in zijn gordel en haalde daaruit een lang mes te voorschijn.

Raffles had deze beweging gezien en liet nu zijn vijand los. Hij greep de polsen van de man vast en smiet hem op de grond. Als één witte massa rolden beiden in het stof om en om. Het werd een worsteling op leven en dood.

De Indiër yad van een onbewaakt ogenblik partij getrokken, om zijn rechterhand los te wringen en het volgende moment had hij zijn lang, puntig mes in zijn vuist. Maar wederom zag Raffles het gevaar, dat hem dreigde. Met een handige beweging greep hij de hand, die het mes hield, beet, wrong dit lichaamsdeel naar achteren, zodat de vingers zich ontspanden en het mes moesten loslaten.

Toen bracht Raffles zijn rechtervuist een halve meter achterwaarts en vlak daarna een meter voorwaarts, zodat hij de Indiër precies tussen de ogen trof.

Zonder een kik te geven zonk de man als een blok in elkaar.

Intussen was Brand op het toneel van de strijd aangekomen en hielp nu zijn

vriend, de Indiër te binden.

De wapens, welke deze in de gordel droeg, evenals zijn geweer, namen zij hem af, waarna zij de man de tempel binnen sleepten.

— Waar zou de tweede vent gebleven zijn? vroeg Brand.

— Die zal zich wel uit de voeten hebben gemaakt, zei Raffles.

De twee vrienden hadden intussen de omgeving van de tempel nog eens afgezocht, zonder echter een spoor van de tweede man te kunnen ontdekken. Daarom keerden zij nu in de tempel terug om de schat te zoeken.

Zij knipten hun zaklantaarns aan en zagen dat de pagode, een zwaar gouden beeld van de God Siwa bevatte.

Voor dit beeld stond een stenen offeraltaar.

Raffles keek eens in de overigens kale ruimte rond en zei:

— Drommels. Zou ons werk voor niets zijn geweest? Hier kan toch geen schat verborgen zijn.

— Edward, als wij het de bewaker eens vroegen? opperde Brand.

Onderzoekend keek Raffles de Indiër, die gebonden op de grond lag, aan. De man was intussen weer tot bewustzijn gekomen.

De geboeide naderend, vroeg hij in diens taal:

— Wil je ons vertellen, waar de schat van de weduwe van de Radja is geborgen?

Een vijandige blik was het enige antwoord.

Brand en Raffles wisselden snel een blik van verstandhouding. Raffles greep het lange mes, waarmee de kleurling hem zoëven bijna had gedood, zette het de gevangene op de borst en zei:

— Als je mij de plek niet noemt, stoot ik toe.

— Hond, stoot toe, siste de man. Mij zal je nooit een bekentenis ontlokken.

Raffles legde het mes neer en zei in het Engels tot Brand:

— Wij moeten ons zelf zien te helpen, als wij ons doel willen bereiken. Charles, wij zullen eens zien, of deze oude heer de schat niet bezit, waarbij hij glimlachend op het gouden afgods-

beeld wees.

Samen probeerden zij het zware beeld opzij te schuiven.

Toen de geboeide Indiër dat zag, schreeuwde hij:

— Rovers, willen jullie van het heiligdom afblijven? De grote Siwa zal je straffen.

De kreet van woede van de Indiër had de twee vrienden bewezen, dat zij op het goede spoor waren. Het beeld was wel buitengewoon zwaar, maar eindelijk lukte het hun toch om het van zijn plaats te krijgen.

Daaronder vertoonde zich een klep, die door een ijzeren ring opgelicht kon worden. Dit was echter onmogelijk, zolang het zware beeld, al was het ook gedeeltelijk, er op stond.

Het gelukte de twee vrienden eindelijk het afgodsbeeld van zijn voetstuk te krijgen. Maar het was zo zwaar, dat zij het niet lang konden vasthouden. Zowel Raffles als Brand liet het einde, dat elk vasthield, glippen. Zij sprongen opzij en met een doffe plons plofte het beeld op de grond.

Toen de Indiër het beeld van zijn heilige God Siwa zag vallen stiet hij een kreet van ontzetting uit.

Slechts de uitgestrekte arm van het beeld was bij de val afgebroken en op de vloer gevallen.

Raffles raapte de afgebroken arm op en bekeek deze oplettend. Hij zag duidelijk, dat het beeld werkelijk van massief goud was.

— Wij danken u, grote Siwa, dat gij ons uw gouden arm hebt geschonken, zei hij.

Bij die woorden stopte hij de gouden arm in een zak, die was meegebracht om de schat te vervoeren.

Brand had intussen het afgodsbeeld nauwkeuriger bekeken en zei:

— Edward, ik geloof, dat het hoofd van het beeld niet alleen meer waarde heeft door het groter gewicht aan goud, maar dat het ook een nog kostbaarder schat verbergt. Kijk eens, welke gloed uit dat oog straalt.

Raffles liet het licht van zijn elektrische zaklantaarn erop schijnen en stond verstomd over de glans, die door het

rechteroog van het afgodsbeeld werd uitgestraald. Dat oog bestond uit een robijn van onschatbare waarde en ongekende grootte.

— Het zou zonde zijn, als wij dat hier achterlieten, zei Raffles, en ik denk, dat de oude heer met één oog nog genoeg zal kunnen zien.

Door middel der meegebrachte werktuigen was de steen spoedig losgemaakt.

Terwijl Raffles hiermede nog bezig was, had Brand de klep in het voetstuk opgelicht. Toen de twee vrienden het licht van hun zaklantaarns in de opening lieten vallen, fonkelde en schitterde het voor hun ogen. Het was een onmetelijke schat aan edelstenen, gouden en zilveren munten, welke daar verborgen was.

In korte tijd hadden de indringers de gehele schat in de meegebrachte zak gedaan. Daarna wierpen zij de klep dicht Brand keek naar het geschonden afgodsbeeld en vroeg:

— Zouden wij het beeld niet weer op zijn plaats zetten, Edward?

— Waarom? Wij hebben onze krachten meer nodig, dan dat wij ze op die manier zouden verspillen. Laat dat beeld daar maar liggen.

Lord Lister wendde zich glimlachend tot de gevangene en zei:

— Ik hoop dat de tijd je niet al te lang zal vallen. Voor je eigen veiligheid moeten wij de deur sluiten en je in het donker achterlaten.

— Gaat maar weg, christenhonden, de wraak van Brahma zal je spoedig treffen.

De twee vrienden luisterden verder niet naar de dreigementen van de Indiër en verlieten de tempel, de deur in het slot werpend.

Het was buiten pikdonker. De maan was ondergegaan en zij moesten op de tast zich naar de plek begeven, waar zij hun paarden hadden achtergelaten.

Toen zij hun zaklantaarns nog eens lieten schijnen, zagen zij, dat slechts het paard van Brand nog op dezelfde plek stond. De grijze hengst van Raffles was verdwenen.

Waarschijnlijk was de Indiër, die Brand met zijn gewerschot op de vlucht had gedreven, teruggekomen en

had het paard gestolen en was ermee vandoor gegaan, om hulp te halen. Zij mochten nog van geluk spreken, dat hij ook het tweede paard niet aan de teugel meegevoerd had.

Nu was grote voorzichtigheid en ook haast geboden.

— Dat is een kwaad ding, zei Lord Lister, met gefronst voorhoofd.

Zij begrepen dat het ene paard niet twee ruiters en de zware schat kon dragen.

Snel besloten zei Raffles:

— Vooruit, Charles, jij op het paard. Ik zal, zo snel het gaat, er achteraan lopen. Het is beter, dat jij 't paard eerst

berijdt, want jij bent lichter dan ik. Later kunnen wij eens omwisselen. En nu vooruit, want de tijd is kostbaar.

Het onverstoort goede humeur van Lord Lister deed spoedig het penibele van de toestand vergeten en het kleine paard, beladen met de rijke schat van de Radja, draafde weldra lustig voorwaarts, terwijl Lord Lister zich aan de stijgbeugel vasthield en zich inspande, gelijke tred te houden met de snelle gang van het dier, waarin hij wonderwel slaagde.

Toch ging het niet zo snel, als zij wel gewenst hadden.

HOOFDSTUK VI

DE SLANGENBEZWEERDER

Op nauwelijks een halve mijl afstands van de tempel was de plek, waar de bedienden van Raffles waren achtergebleven, om met de jonge weduwe op de afloop der gevaarlijke expeditie te wachten.

Hoewel Lord Lister had beproefd, gelijke tred te houden met het dravende paard, was er toch meer dan een half uur verlopen, eer zij de legerplaats bereikten, want het terrein was niet overal effen geweest.

Met luid gejubel werden de twee Engelsers begroet, toen zij bij het eerste ochtendgloren aankwamen.

Vooraf Kysagotami kon nauwelijks woorden genoeg vinden om uiting te geven aan haar vreugde, toen zij haar redders, voor wier leven zij zozeer had gevreesd, behouden terug zag.

Brand liet haar de rijke schatten zien en Kysagotami was overgelukkig. Toen Raffles echter de kostbare robijn uit zijn vestzak nam, verbleekte zij en uitte een kreet van ontzetting. De Indische bedienden, die ook reikhalzend stonden te kijken naar de schatten, wierpen zich ter aarde, sloegen met de vuisten op hun borst en schenen buiten zichzelf te zijn van schrik.

Raffles wist niet, wat hij van dit alles

moest denken en vroeg Kysagotami naar de oorzaak van haar ontsteltenis.

Deze verklaarde hem toen, dat de robijn, het oog van het afgodsbeeld, een wonderdanige relikwie was, die door de Brahmanen hoog werd vereerd. De diefstal van de schat, zelfs de roof van de gouden arm was niet zo erg als 't wegnemen van deze kostbaarheid, die wegens haar wonderdadige werking niet te vervangen was.

Kysagotami wilde zich niet laten geruststellen, want zij beweerde, dat deze steen hun allen ongeluk moest brengen, omdat de priesters niet zouden rusten, eer zij het wonderdadige oog terug hadden.

Raffles lachte bij die woorden en het gelukte hem ten slotte ook de Indiërs op andere gedachten te brengen.

Kysagotami verzocht hem vervolgens de gehele schat te willen behouden.

De Grote Onbekende antwoordde echter:

— Zeker, ik ben bereid, de schat voor u te bewaren, tot wij gelegenheid hebben gevonden om in Bombay of Mangaluru voor uw toekomst te zorgen.

Diepe droefheid lag op het gelaat der jonge weduwe te lezen toen zij deze woorden hoorde. Zij legde Raffles uit,

dat het haar onmogelijk was, in India te blijven.

Met grote overtuiging vertelde zij, terwijl zij verschillende voorbeelden aanhaalde, dat zij voortaan geen ogenblik meer zeker zou zijn van haar leven, daar zij zeker wist, dat men haar vroeg of laat toch zou ontvoeren, om haar, na gruwelijke martelingen, aan de vlam-mendood prijs te geven.

Met roerende woorden en haar gekwetste hand opheffend, smeekte zij haar redder, zich ook verder over haar te willen ontfermen.

— Goed, als gij dat verlangt, zei Raffles, snel besloten. Daar wij echter naar India zijn gekomen om een andere zending te vervullen, kan ik alleen dan gevolg geven aan uw verzoek, als gij bereid zijt, alle tochten mee te maken en alle gevaren te trotseren, die ons misschien nog wachten. Dat, wat wij hier te doen hebben, hangt ten nauwste samen met het lot van twee vrouwen in Londen, die, evenals gij, Indisch bloed in de aderen hebben.

Is onze zending tot een goed einde gebracht, dan wil ik u gaarne naar die twee vrouwen brengen, die u zeker met vreugde zullen begroeten en zich uw lot zullen aantrekken.

Kysagotami bewilligde gaarne in deze voorwaarden en behoorde vanaf dat ogenblik tot de karavaan van Raffles.

De Grote Onbekende scheen echter niet volkomen tevreden te zijn. Met een ernstige trek op het gelaat liep hij heen en weer.

Zijn vriend Brand ging naar hem toe en vroeg hem naar de oorzaak van zijn mismooide stemming. Deze had alle reden van bestaan.

Eerstens was het niet te loochenen, dat het voortzetten der reis niet bespoedigd zou worden door de tegenwoordigheid van een vrouw, die bovendien, gewond was. Oorspronkelijk had de karavaan slechts drie kamelen en twee paarden bezeten, zodat de vermeerdering van het aantal reizigers een uitbreiding der transportmiddelen vereiste, maar nu ook nog een der paarden door de wachter van de tempel gestolen was, beschikte men slechts over vier rijdieren

bij een aantal van zes personen; dat kon noodlottig voor allen worden, vooral omdat men er rekening mee moest houden, dat de Brahmanen de rovers van de heilige schat zouden achtervolgen en men dus steeds voorbereid moest zijn op een snelle vlucht. Het was dus noodzakelijk om nieuwe vervoermiddelen te zoeken.

Maar hoe en waar?

Op en neer lopend, was Raffles bij de nauwe ingang van het ravijn gekomen, waar de karavaan haar rustplaats had.

Op dit ogenblik kwam Brand van zijn natuurlijke uitkijk, die zich links, bovenop een rotsblok bevond, naar beneden gesnel, en riep:

— Om Godswil, Edward, de vervolgers naderen.

Hij had in de verte een troep tot aan de tanden gewapende Indiërs zien naderen aan wier spits drie priesters in hun bonte oosterse gewaden reden en een bedelmonnik in zijn gele kaftan, die de bende scheen aan te voeren.

Raffles plaatste zich nu voor de rotspleet en zag, dat de troep achtervolgers met grote snelheid naderde.

— Wij moeten trachten zo spoedig mogelijk Mangalur te bereiken, zei Raffles. Hoe dit ons zal gelukken, weet ik nog niet, daar wij voor zes personen, de bagage en de schat, alleen drie kamelen tot onze beschikking hebben.

Hassan, de Mohammedaanse bediende van Raffles, naderde zijn meester en zei:

— Sidi, Hassan weet raad. Toen wij deze schuilplaats betrokken, bemerkte Hassan niet ver van hier binnen een omheining een olifant, die aan een Hindoe behoort; misschien zou Sidi die kunnen bemachtigen. Maar die olifant is kwaadaardig, want Hassan zag, dat de Hindoe hem tot de Mutsch voorbereidde.

Raffles, wie de betekenis van dat woord niet bekend was, vroeg daarnaar en Hassan verklaarde hem, dat men olifanten kon dressereren voor de oorlog door hun drie maanden lang slechts suiker en boter als voedsel te geven. Deze wijze van dressuur wordt Mutsch genoemd en sommige Indiërs kweken de

gevangen olifanten op die wijze teneinde er een hogere prijs voor te ontvangen dan voor de gewone dieren.

— Vooruit, dan maar, Hassan, zei Raffles, wij zullen zien, of wij het dier van de eigenaar kunnen kopen.

Hassan schoof zijn tulband opzij en krabde met een verlegen grijnslach het hoofd.

— Ja, maar, Sidi, wie zal de halfwilde olifant drijven? Hassan kan het niet.

Lord Lister, die de juistheid van deze opmerking inzag, wendde zich tot de derde bediende met de vraag, of hij al eens olifanten had bereden.

— O ja, heer, Amanda heeft reeds dikwijls op de nek van deze dieren gezeten om hen te leiden, luidde het antwoord.

Raffles begaf zich nu zo spoedig mogelijk met de twee bedienden op weg, om de eigenaar van de olifant te zoeken.

Deze was echter nergens te vinden en daarom besloot Raffles eenvoudig, ook zonder toestemming van de eigenaar, om het grote dier in bezit te nemen.

Daar dit echter in strijd was met het karakter van Lord Lister, een arm mens iets afhandig te maken, vulde hij een zakje met goudstukken, bevestigde dat aan het eind van een der touwen, waarmee de olifant vastgebonden was geweest en bedekte het met een laagje zand om het aan het oog van onbevoegden te onttrekken.

De olifant was nog jong en daarom, gelukkig voor de reizigers, nog slechts korte tijd voor de Mutsch voorbereid. Hij toonde zich vrij goedaardig en liet zich door de Indiër, die op de nek van het grote dier was geklommen, gewillig geleiden.

Men zette zich spoedig in beweging om de legerplaats te bereiken.

Lord Lister, die naast de olifant liep, keek toevallig achterom en zag hoe Hassan, die een eindje achter was gebleven, bezig was om het zakje met de koop prijs voor de olifant uit het zand te voorschijn halen.

— Hassan, wat doe je daar? riep hij. Wil je je vingers wel eens thuis houden?

Hassan, die hevige schrok bij het ho-

ren van deze woorden, gleed uit op de vochtige bodem en zei, terwijl hij Lord Lister met een smekende blik aankeek.

— Hassan wilde maar eens kijken, of het mooie geld wel goed verborgen was.

Raffles moest lachen om het ongelukkige figuur, dat Hassan sloeg en riep:

— Ik hoop dat je je er nu van hebt overtuigd, dat je bezorgdheid overbodig was; nu vooruit.

Hassan volgde zijn meester met de handen diep in de zakken van zijn wijde broek, nog een laatste afscheidsblik werpend op de onbereikbare schat.

Op de legerplaats teruggekomen, werden in allerijl voorbereidselen gemaakt voor de verdere tocht.

Kysagotami en Brand kregen een plaats op de rug van de olifant, terwijl de drijver op de nek van het dier ging zitten.

Raffles, Hassan en Nyanatiloka, de slangenbezweerder, die er in zijn nieuwe kleren keurig uitzag, bestegen de drie kamelen.

Raffles was van plan om langs de kortste weg de buitenhaven van Mangalur te bereiken, zonder de stad zelf door te gaan.

Geen enkele biezonderheid deed zich op die tocht voor en weldra was de kust bereikt.

Het was op deze plek tamelijk eenzaam. Heel in de verte zag Raffles, die de snelste kameel had bereden, verschillende grote en kleine schepen voor anker liggen, zodat hij begreep, dat hij daarheen moest, wilde hij een gelegenheid vinden om over te steken naar de Laccadiven-eilanden, welke zich juist op het punt bevonden, dat op het stukje perkament uit de ring van de Indische vorst, stond aangegeven.

Hij draaide zich daarom om, teneinde zijn metgezellen toe te roepen, dat de tocht nog een mijl of zo moest worden voortgezet, toen hij plotseling een luide kreet achter zich hoorde.

Het was Brand, die met zijn scherpe ogen een schaar ruiters uit het bos te voorschijn zag komen.

Er was geen twijfel mogelijk, dit waren de Brahmanen, die hen achtervolgden, want de gele kaftan van de bedel-

monnik schitterde als goud in de stralen van de reeds hoogstaande zon.

Voor hen de bruisende zee, achter hen de bende vijanden, geen enkele redding scheen mogelijk.

Lord Lister, die de gevaarlijke toestand overzag, had reeds zijn plan gemaakt.

De kleine zeilboot van de visser was de enige uitweg, die voor hen openstond.

Er viel niet aan te denken, zich in een strijd met de veel sterkere vijand te begeven.

Kalm en duidelijk gaf Raffles zijn bevelen. De bagage en voor alles de rijke schat van de Radja, werd snel in het vaarttuig geborgen.

In vliegende vaart waren allen van hun hoge zitplaatsen naar beneden gekomen. Het was juist bijtijds, want reeds floten de eerste kogels der vervolgers door de lucht.

Kysagotami, die bijna bezwijmde van angst en ontzetting, werd het eerst door Brand in de boot gebracht.

Hassan had het vaartuigje reeds losgemaakt en hield met zijn gesperde handen de paal vast, opdat hij de boot dadelijk zou kunnen afstoten, als allen aan boord waren.

Intussen hadden de twee andere bedienden op bevel van Raffles dunne takjes bijeengeraapt, en deze tot een bundel samengebonden en aan de staart van de olifant gebonden. Direct daarna waren zij in de boot gesprongen, na het takkebosje aangestoken te hebben.

De olifant, half razend van schrik en

pijn, liet een oorverdovend getrompetter horen en rende in galop de Brahmanen tegemoet.

De drie kamelen hadden nauwelijks opgekeken, maar toen zij de brandende bundel aan de staart van de olifant zagen, stieten zij angstkreten uit en hielden het dier na.

De vier voortsnellende dieren hadden in enkele ogenblikken de stoet der Brahmanen in volkomen wanorde gebracht. De paarden steigerden en verscheiden hunner renden met hun ruiters in galop landwaarts.

De olifant, wiens pijn steeds groter werd, zwaaide zijn slurf heen en weer, daarbij geluiden makend, die uit de hel schenen te komen.

Eén der paarden van de vervolgers, een grijze Barbariische hengst, steigerde zo hoog voor de razende olifant, dat hij achteroversloeg en zijn ruiter, een der priesters, onder zich begroef.

De olifant trapte woedend op het neergevallen paard. De priester nam hij met zijn slagstanden op en wierp hem omhoog.

Vol ontzetting zagen de anderen, hoe hun kameraad als een bal in de lucht werd geslingerd en daarna met een dofte slag op de rotsachtige bodem neersmakte. Er was slechts een vormloze, bloedige massa van hem overgebleven.

Alle anderen sloegen nu oorverdovend schreeuwend op de vlucht. Niemand dacht meer aan vervolging en zo konden de vluchtelingen in hun boot ongehinderd het ruime sop bereiken.

HOOFDSTUK VII OP HET EENZAME EILAND

Een tamelijk sterke Noordoostenwind woei over de Arabische Zee en dreef het vaartuig der vluchtelingen naar de eilandengroep der Laccadiven.

De Indische bedienden, die van schrik en angst bij de overval der Brahma-priesters en hun gewapende landgenooten nu en Kysagotami slaakte ten bijna zinneloos waren geworden, een zucht van verlichting.

Brand en de Mohammedaanse bediende Hassan bedienden het eigenaardige, bijna vierkante zeil, dat zich op de boot van de visser bevond.

Raffles, die met vaardige hand stuurde, riep zijn vriend toe:

— Wij moeten trachten in zuid-westelijke richting aan te houden. Voor zo ver mij bekend is, bevinden zich ten

noorden der eilanden gevaarlijke riffen en zandbanken. Bovendien geloof ik, dat de wind draait.

Die opmerking van Raffles was juist. De wind liep meer en meer om en dreef het vaartuig onmerkbaar in noordelijke richting.

Het viel de dappere zeilers nu zeer moeilijk koers te houden, daar zij alleen konden beschikken over een zakkompas van Lord Lister. Enige andere waardevolle instrumenten, die hun goede diensten hadden kunnen bewijzen, waren bij de overhaaste vlucht in de zak, die op de rug van de olifant hing, achtergebleven.

De toestand werd al spoedig gevaarlijk. Zes personen en de tamelijk omvangrijke bagage waren reeds te veel voor het kleine bootje; terwijl de inzittenden bovendien nog strijden moesten tegen wind en golven. Daarbij brandde de zon onbarmhartig en maakte het verblijf in de boot op de schaduwloze water-vlakte bijna ondraaglijk.

De wind wakkerde meer en meer aan en joeg 't vaartuig voor zich uit. De witte schuimkoppen, die rechts en links van de boot opspatten, brachten slechts nu en dan een weldadige afkoeling.

Zo hadden zij reeds een paar uur rondgedobberd, toen in de verte smalle, donkere strepen zichtbaar werden.

— Land, riep Brand.

Lord Lister, die door zijn kijker tuurde, haalde echter de schouders op en trachtte met het kleine kompas de richting vast te stellen, daarna schudde hij nadenkend het hoofd en meende:

— Ik vrees dat wij uit de koers zijn geraakt en de Serostresbank naderen.

Weldra bleek, dat hij gelijk had. Enkel met inspanning van alle krachten gelukte het hun, op de gevaarlijke bank vast te lopen.

Dit onaangename voorval had echter iets goeds, want men kon het nu over de richting eens worden.

Het gelukte vrij spoedig, het vaartuig weer vlot te doen geraken.

Hun weg thans in bijna pal zuidelijke richting nemend, bereikten de zeevaarders spoedig hun doel. De reis van Mangalur tot Tsjerbaniani was ongeveer

twee uur vertraagd, zodat de zon reeds bijna achter de horizon verdween, toen men de eilandengroep bereikte.

Naar aanleiding van de aanduiding, die Raffles in de geheimzinnige ring had gevonden, moest hij aannemen, dat de schat, die hij zocht, zich op het kleine, noordoostelijke eiland bevond.

Het zoëven doorleefde avontuur deed hem ook begrijpen, wat de laatste tekens op het perkamentstrookje betekenden. Dit was een waarschuwing voor de Serostresbank.

Hoe klein deze eilandjes ook zijn, worden zij toch bijna alle bewoond. De groep der Laccadiven telt bijna 15.000 inwoners, voornamelijk Arabieren.

Van het noordoosten komend, had Lord Lister met zijn scherpe ogen een kleine kreek ontdekt. Hij hield daarop aan en weldra landde het vaartuig behouden in deze kleine, natuurlijke haven.

Door het avontuur in de vroege ochtend was de vissersboot in de volle betekenis van het woord voor de reizigers een reddingsboot geworden en zij wisten dit op waarde te schatten. Daar men op het ogenblik nog niet kon weten, hoe de terugtocht van het eiland zou zijn, wijdde men de grootste zorg aan de berging van het vaartuig.

De bedienden trokken het geheel op de oever, die hier tamelijk vlak was, twee palen werden in de grond geslagen en de boot daaraan bevestigd.

Daar men nu sedert verscheidene uren voor het eerst weer vaste grond onder de voeten had, begon men het allereerst een rustplaats in te richten.

De kust werd hier gevormd door een tamelijk breed strand, dat landinwaarts werd afgesloten door een rij hoge cocospalmen, welke de bewoners dezer eilanden in cultuur brengen.

Het strand was eenzaam en verlaten, maar het was gelukkig mooi weer. De zon begon snel ter kimme te nijgen en de temperatuur was heerlijk als van een warme zomerdag, zoals de Westerlingen die in de Europese landen wel eens een enkele keer meemaken.

Niettemin moest men er aan denken een beschutte slaappleats voor Kysago-

tami te maken, waar zij ongestoord en onzichtbaar voor de ogen van anderen de nacht kon doorbrengen.

In de bagage bevonden zich enige dunne dekens en met behulp daarvan slaagde men er weldra in een afgeschutte tent voor de enige dame van het gezelschap op te richten.

Voor de jonge vrouw zich in deze tent terugtrok, verzorgde Raffles nog eens de wonde van haar hand en constateerde tot zijn grote vreugde, dat deze al aanmerkelijk in beterschap was toegenomen. De pijn was zo goed als geweken en de jonge vrouw had wel voor Raffles op de knieën willen vallen, voor de goede zorgen, die hij aan haar wijdde.

De Indiërs hadden intussen droog hout, twijgen en andere brandbare voorwerpen verzameld en daarvan in een kuil een vuur aangelegd. Van de meegebrachte voorraad was weldra een avondmaal gereed gemaakt, dat allen na de inspanningen van de dag wel nodig hadden.

Nu de maaltijd was afgelopen, maakte Raffles zich gereed om het inwendige van het eiland te onderzoeken. Hij nam alleen de lange Hassan met zich mee, ter wijl Brand en de twee Indische bedienden ter bescherming van Kysagotami en de bagage achterbleven.

Raffles had zijn geweer omgehangen, revolver en mes in zijn gordel gestoken en ook Hassan was van wapens voorzien. Het tweetal liep met snelle schreden voort, in de hoop, zo mogelijk nog

voor het vallen van de nacht een schuilplaats te vinden, waarin men zou kunnen overnachten.

Al hun zoeken was echter vergeefs; het eiland scheen te zijn uitgestorven. Behalve enige apen, die in de toppen der bomen rondsprongen en nieuwsgierig de twee mannen bekeken, liet zich geen levend wezen zien.

Raffles moest er eindelijk toe besluiten, de terugweer te aanvaarden. De gedachte aan Kysagotami en de noodzakelijkheid om haar in de open lucht te moeten laten overnachten, stemde hem somber.

Voor de mannen was een dergelijk gedwongen verblijf in de vrije natuur niet zo heel erg, maar voor Kysagotami had hij gaarne een beschuttend dak gevonden; dit was reeds de derde nacht, welke zij in de open lucht doorbracht.

Toen Raffles haar bij zijn terugkomst mededeelde, dat het niet mogelijk was geweest, een schuilplaats te vinden, zei zij glimlachend.

— O maak u over mij maar niet ongerust. Ik wil leven evenals mijn redders en verlang niets beters.

De bedienden hielden gedurende de nacht om beurten de wacht. Het vuur werd aangehouden, om de wilde dieren, die zich misschien op het eiland mochten bevinden, op een afstand te houden.

Nadat alles op deze wijze geregeld was, gaven zij zich over aan een welverdiende rust.

HOOFDSTUK VIII

DE GELOFTE

Midden in een dicht bos, niet ver van de kust en dicht bij Mysore, stond een bouwvallig gebouw. Het is een van die Indische tempels, die reeds gedurende eeuwen dienen om Boedha te vereren en waarin de Brahmepriesters hun geheimzinnige diensten houden.

De tempel was reeds dikwijls het toneel geweest van gevechten, waaronder het gebouw heeft geleden, maar die het

zijn roep van heiligheid niet hebben ont-nomen.

Als een pyramide opgetrokken, bevatte het drie verdiepingen. Vijftig torens, die aan alle vier zijden hetzelfde gelaat van Boedha vertonen, maken op de reiziger en onvergetelijke indruk.

De tempel bevat drie poorten, waartussen zich een lange galerij uitstrekt, die door pilaren wordt gedragen en die

het gehele gebouw omgeeft.

De hoofdingang wordt bewaakt door een reusachtig stenen beeld, een slang met zeven koppen voorstellende.

Niet ver van dit grote gebouw stond de Sala. Zo heet het toevluchtshuis voor rondreizende priesters, dat in geen enkel Boedhistisch dorp ontbreekt. Als het nodig is, dient de Sala ook als toevlucht voor andere reizigers.

Op palen rustend, opgetrokken uit riet en palmladeren, zonder deuren of vensters, is het eigenlijk niet meer dan een kale wachtkamer.

Dit gebouwtje was nu herschapen in een hospitaal, waar men de mannen verpleegde, die bij de vervolging der rovers waren gewond.

Een heilkundige, die men snel had gehaald, hield zich met de gewonden bezig.

De anderen begaven zich stilzwijgend, met sombere gezichten naar de tempel. Voorop liepen twee mannen met brandende fakkels, een bedelmonnik volgde en ten slotte een schaar van priesters.

In het midden van het gebouw stond een beeld van Boedha van reusachtige afmetingen. Het geweldige hoofd van het afgodsbeeld reikte bijna tot aan de tweede galerij.

In de ruimte bevinden zich vier kleine altaren, waaraan de fakkels werden aangestoken terwijl aan de zuilen eveneens brandende fakkels werden bevestigd.

Voor het Boedha-beeld waren de priesters in een grote kring neergehurkt. Zacht mompelden zij hun toverspreuken. Een priester met witte haren en lange, golvende baard, trad naar voren en boog driemaal met uitgebreide armen voor het beeld van de godheid. Daarop richtte hij zich tot de menigte en vertelde aan allen, waaraan de vreemde indringers, Raffles en Brand, zich hadden schuldig gemaakt.

Toen hij van het wonderdadige oog van de Siwa sprak, wierpen allen zich met het gelaat ter aarde en sloegen zich met de vuisten op de borst.

De Boedhapriester wendde zich nu tot een Brahmaan en vroeg, welke straf de rovers volgens de heilige wetten moesten ondergaan.

De man was opgestaan, had, volgens

het gebruik, driemaal voor het afgodsbeeld gebogen en zei :

— De Boedhisten wordt geleerd jegens alle mensen zonder onderscheid dezelfde lijdzaamheid en goedheid te bestrachten.

— Leert de Boedha ook niet, wie niet in staat zal zijn het Nirwana te bereiken?

Wederom boog de geleerde man en zei :

— Zo sprak Boedha: de moordenaars van vader, moeder en heilige Arahats, zij, welke tweedracht zaaien, zij, die Boedha durven beledigen zullen niet tot het Nirwana worden toegelaten.

Zes fakirs vingden nu weer een van hun woeste dansen aan om het beeld van Boedha.

Gedurende deze plechtigheid zaten de anderen volkomen stil, onafgebroken gebeden mompelend.

Na ongeveer een half uur waren de fakirs zo uitgeput, dat zij ineens zakten en nog slechts zachte, klagende geluiden konden voortbrengen.

Nu stond de grijze priester weer op en sprak tot de menigte:

— Gij weet nu, welke straf de ongelovige honden wacht, die zich hebben vergrepen aan het allerheiligste. Wij zijn uitverkoren om Brahma te beschermen en wij moeten daar naar handelen. Zoals dat voorgeschreven is in onze heilige leer, zullen wij de schat, het wonderdadige oog van Siwa, weer moeten heroveren. Wie van u wil deze taak op zich nemen?

Op deze vraag van de priester stonden allen van hun plaatsen op ten teken, dat geen van hen wilde achterblijven.

De grijsaard koos daarop twee jonge priesters uit, terwijl hij de leiding aan de bedelmonnik opdroeg.

De drie uitverkorenen moesten zich nu van hun kleren ontdoen en voor het beeld van Boedha neerknielen. Daarop naderde de grijze priester en zalfde het hoofd van elk hunner met gewijde olie. De priester boorde hun elk drie naalden in de bovenarm.

Intussen waren de fakirs weer rondom de drie uitverkorenen gaan dansen.

Nu beklom de priester het voetstuk van het Boedha-beeld en sprak op die

plek een gelofte uit, die door 't drietal werd herhaald.

— Heer der wereld, gij ziet in onze harten, want gij zijt de alwetende. Wij zweren u, de rovers te zullen volgen door landen en zeeën, over bergen en afgronden en niet te zullen rusten, eer wij het wonderdadige oog van Siwa zullen hebben gevonden. Geen onzer zal ooit zalig worden en het Nirwana zal voor ons gesloten blijven, zolang wij onze gelofte niet zijn nagekomen.

De priester daalde weer van het Boedhabeld naar beneden en sprak:

— De koning der waarheid heeft uw gelofte gehoord. Ik weet, dat gij deze zult houden, want het verlangen naar een leven in het Nirwana zal u aansporen en uw schreden leiden, zodat gij weldra uw heilige roeping zult hebben vervuld.

Nadat de drie uitverkorenen hun kleren weer hadden aangetrokken, namen de mannen plaats in de kring bij de anderen en opnieuw vingen de fakirs hun wilde dansen aan.

Toen wierpen allen zich nogmaals neer voor het Boedhabeeld terwijl de oude priester gebeden mompelde. Daarmee was de plechtigheid afgelopen.

In plechtige optocht, evenals zij waren gekomen, verlieten de deelnemers de tempel om zich weer in de Sala te begeven.

De gewonden waren intussen reeds naar het naburige dorp gebracht. Ook het stoffelijk overschot van de vermorzelde priester zou daar worden begraven op de aan de streek eigen manier. Het is in Pali immers verboden, de elementen vuur, water, aarde en lucht te verontreinigen. Daarom mogen zij hun doden niet begraven, noch verbranden, noch in zee werpen.

Daarom hebben zij grote gebouwen opgericht, veel overeenkomst vertonend met een oud Romeins amphitheater. Aan vier zijden voorzien van watertoevoer, bestaat het uit een cirkelvormige ruimte, waarin het beeld van de godin van de dood staat. Vandaar lopen straal-

vormig acht gangen en daartussen worden de lijken neergelegd.

In de kleinste cirkel, dichtbij het afgodsbeeld, liggen de kinderlijkjes, daarop volgen de lijken der vrouwen en jonge meisjes en eindelijk, aan het eind, de mannelijke doden.

In deze open ruimte blijven de lijken liggen totdat de gieren het vlees hebben opgevreten en de zon de beenderen heeft verbleekt en tot stof doen vergaan.

Een dergelijke plechtigheid is voor het gehele dorp altijd een groot feest, waarvan niemand weg blijft.

Voor de drie uitverkorenen was er deze keer geen tijd om aan de plechtigheid mee te doen, want een heilige plicht riep hen.

De bedelmonnik was belast met de leiding der expeditie en hij nam dadelijk zijn maatregelen, omdat er zo snel mogelijk gehandeld moest worden.

Men had gezien, dat de vluchtelingen koers hadden gezet, naar de eilandengroep der Laccadiven. Het was duidelijk, dat zij geen grote reis zouden kunnen maken in het kleine vissersbootje; men mocht dus hopen, hen nog in de nabijheid dier eilanden te zullen aantreffen.

Een aantal stoere mannen werd uit de troep krijgslieden gekozen en dezen moesten het drietal op hun tocht vergezellen

Men waagde het echter niet, in de nacht te reizen en nu trok de gehele stoet naar de haven van Mangalur om bij het aanbreken van de dag zee te kiezen.

Het was een schilderachtig toneel, toen de troep Indiërs bij het heldere schijnsel der maan zich voortbewoog door de nauwe bergpassen. Helder blonken in het zachte maanlicht de lopen der geweren, de lanssen, messen en dolken en op de bruine gezichten stond grote vastberadenheid te lezen om de rovers van de heilige schat gevangen te nemen, al ware het ten koste van hun eigen leven.

HOOFDSTUK IX

DE TROUWE WACHTER

In het oosten begon de hemel helder te worden. De schaduwen van de nacht weken voor de stralen der zon en de natuur ontwaakte uit haar sluimer.

Raffles was de eerste, die zijn legerstede verliet, juist toen de zon boven de zee opging.

De nachtrust had hem weer nieuwe kracht gegeven en met volle teugen ademde hij de frisse, verkwikkende zee-lucht in. Daarop ging hij naar Anunda, die de laatste nachtwake had en vroeg hem, of er gedurende de nacht iets bijzonders was gebeurd.

Anunda antwoordde ontkennend en Raffles begon voorbereidselen te maken voor de onderzoekingstocht op het eiland.

Hij spreidde een kaart voor zich op de grond uit en nam uit zijn borstzak een klein reepje perkament, waarop de geheimzinnige tekens:

70,5° — 12,2° Mangalur ††† 13,1 — Δ

waren aangebracht.

Terwijl hij nauwkeurig deze tekens met de kaart vergeleek, mompelde hij tevreden:

— Ik kan mij niet vergist hebben. Hier moet ik de schat vinden en eindelijk het geheim van de ring ontsluiëren.

Brand, die intussen ook ontwaakt was en zich op enige afstand door een zeebad had verkwikt, kwam naar zijn vriend toe, hem goeden morgen wensend.

— Charles, ik geloof stellig, dat wij het doel nu spoedig bereikt zullen hebben, zei Raffles. De drie kruisjes voor 13,1 en de driehoek zijn een waarschuwing voor de Serostresbank en 70,5 — 12,2 wijst blijkbaar op Tscherbanyani.

Hier moet de schat te vinden zijn, die Elens grootvader, heeft begraven en die die schurk Blackhorst Je arme wees wilde ontstelen.

— Nu Edward, antwoordde Brand, ik

zou hartelijk blij zijn, als wij de twee vrouwen hun eigendom konden ter hand stellen. Wat zou Blackhorst wel zeggen, als hij wist, hoe dicht wij bij de schat zijn, waarvoor hij gedurende een mensenleeftijd misdaad op misdaad heeft gestapeld.

— In elk geval zou het hem weinigen genoeg doen, meende Raffles. Maar geloof niet, dat hij het niet te weten zal komen. Zodra wij weer goed en wel in Londen zijn, zal ik hem vertellen, dat wij de schat aan de rechtmatige eigenaars ter hand hebben gesteld.

— Dat zou ik in jouw plaats niet doen, Edward, zei Brand, want de booswicht zal het dan stellig de arme vrouwen lastig maken.

— Laat dat maar aan mij over stelde Raffles hem gerust, ik zal de vrouwen weten te beschermen en bovendien denk ik de schurk zulk een souvenir te geven, dat elke gedachte aan wraak hem verre zal blijven. Mijn eerste werk na onze terugkeer in Europa zal zijn met hem ook de andere misdadigers uit de weg te ruimen en de maatschappij van die hyena's te bevrijden.

Bij de herinnering aan de wandaden, waarvan Raffles de sporen had ontdekt in de holen der misdadigers, overwelddigde hem zijn woede en als een god der wrake stond hij tegenover Brand.

Hassan, de Turkse bediende van Lord Lister, werd gewekt en maakte, daar hij de rol van kok vervulde, het ontbijt gereed.

Ook Kysagotami verscheen weldra en, nadat haar hand opnieuw verbonden was, zat het gehele gezelschap in een goede stemming aan de kust van Tscherbanyani, een prachtig uitzicht hebbende over de Arabische Zee.

Het was een heerlijke ochtend, geen wolkje vertoonde zich aan de horizon. Een zachte zuidwesten wind rimpelde de golven. In het zuiden en westen doemden donkere strepen in de zee op;

dat waren de naastbijgelegen eilanden.

Brand, die met zijn rug tegen een palmboom leunde, wilde juist een stuk vlees, naar de mond brengen, toen hij plotseling een geweldige stoot tegen zijn rechterarm kreeg. Het stuk beschuit viel op de grond en een bruine gestalte wierp zich midden tussen het gezelschap om het te grijpen.

Kysagotami had een zachte kreet geslaakt en Raffles was opgesprongen. De twee Indiërs aten echter rustig door en keken met een vrolijke grijns de anderen aan.

Met een veerkrachtige sprong was de bruine figuur met het beschuit in de bek tegen de stam van de palmboom opgeklommen en enige ogenblikken later reeds tussen de bladerkroon verdwenen.

Het was een aap van ongeveer een meter lengte, die waarschijnlijk was gelokt door de lekkere beetjes en die nu eens wilde zien, welke kostbaarheden de vreemdelingen daar beneden hadden.

In elk geval scheen de buit hem niet te bevallen, want plotseling kwam het geroofde stuk naar beneden en viel nu juist in een met thee gevulde kom, die Raffles in de hand hield.

De kom viel op de grond en het bruine vocht vloeide over de witte burnous, welke Raffles droeg.

Een verwensing klonk van Raffles' lippen. Het overige gedeelte van het gezelschap, dat reeds bij de diefstal van het beschuit in lachen was uitgebarsten, lachte nu zo hartelijk, dat hem niets anders overbleef dan daar mee in te stemmen.

Hij ging waar de golven het strand bespoelden en trachtte de bruine vlekken van zijn kleren weg te wassen.

Raffles moest bekennen dat hij niets wist van de practische bekwaamheden ener huisvrouw, want het zeewater bereidde hem een onaangename verrassing. Wel verbleekte de thee kleur een weinig, maar allerlei andere vlekken ontstonden in de witte stof en Raffles zag vol spijt de helderheid van zijn mooie burnous verdwijnen.

Brand, die van zijn zitplaats naar het werk van zijn vriend keek, lachte luid-

keels en riep:

— Edward, ik zou je willen fotograferen en een afdruk met het onderschrift Raffles als wasvrouw naar hoofdinspecteur Baxter in Scotland Yard zenden.

Raffles had schik in deze grappige inval van zijn vriend en gaf eindelijk zijn pogingen op, waarvan hij het vruchteloze inzag.

Men maakte zich nu voor de tocht gereed. Raffles en Brand lieten zich nu vergezellen door Anunda, terwijl Kysagotami achterbleef, beschermd door de andere Indische bediende en de trouwe Hassan, die intussen het middagmaal gereed zou maken.

De drie wandelaars sloegen een oostelijke richting in, omdat Raffles meende, dit uit de opgaven op het perkament te moeten begrijpen.

De plantengroei is zeer weelderig op de eilanden der Arabische Zee. Dichte bossen en uitgestrekte, vruchtbare vlakten bedekken het land. De wandelaars hadden echter dikwijls moeite, zich een weg te banen door het dichte kreupelhout.

Plotseling bevonden zij zich bij een kleine open plek, waaromheen de niagrodhabomen een bijna gelijkzijdige driehoek vormden.

— Ik geloof stellig, dat wij de goede plek bereikt hebben; hier zullen wij nu gaan graven, zei Raffles.

Hij had nauwkeurig rondgekeken en de stand der bomen met de geheimzinnige aanduidingen van het briefje vergeleken. Het kleine driehoekje op het perkament kon slechts betrekking hebben op de driehoek, welke door de bomen werd gevormd.

Zij wilden juist beginnen de grond met houwelen en spaden, die Anunda had meegenomen, te bewerken, toen Brand zijn vriend een wenk gaf.

Niet ver van de plek, waar de schatgravers hun heil wilden zoeken, verhief zich, van boomstammen en loof gebouwd, een kleine hut, die gedeeltelijk in de bodem scheen te verdwijnen.

Raffles liet dadelijk Anunda zijn werk staken en alle drie begaven zich naar het gebouwtje.

Raffles was de ingang het eerst ge-

naderd. Alles bleef stil, niets bewoog zich. Daarom besloot hij, door de lage deur de hut binnen te gaan.

Dit was echter niet ongevaarlijk, want wat zou het huisje bevatten? Was het bewoond, dan huisde hier misschien een vijand; woonde er niemand, dan scheen het gevaar nog groter, want dan kon het de schuilplaats van een of ander roofdier zijn.

Raffles hield daarom dan ook zijn revolver gereed, terwijl hij zijn zaklantaarn aanknipte.

Door jarenlang gebruik was de bodem trapsgewijze uitgelopen zodat Raffles gemakkelijk naar beneden kon gaan. Hij had een paar schreden afgelegd, toen een zacht gekreun en onverstaanbaar gemompelde woorden zijn oor bereikten.

Een ogenblik aarzelde hij, daarna echter verder neerdalend, liet hij het licht in de donkere ruimte vallen, waar hij in een der hoeken een ineengedoken, bruine gedaante onderscheidde.

Het was een oude fakir, die, alleen gekleed in een lendendoek, in de donkere hoek op de vochtige bodem gehurkt zat. Het lichaam was tot een geraamte vermagerd; geen enkel lid bewoog zich en alleen de lippen prevelden eentonige gebeden.

Het heldere licht der zaklantaarn verblindde de ogen van de oude man; hij sloot ze onwillekeurig, om ze daarna met een verbaasde uitdrukking op de vreemdeling te richten. Met zachte stem vroeg de fakir:

— Wat willen de ongelovigen bij Bimbisara?

Lord Lister, die wel zag, dat hij hier tegenover een stervende stond, boog zich over de man heen en wilde de krachteloze man wat laten drinken uit zijn veldfles.

De Indiër weigerde echter en zei:

— Weet gij niet, dat het de gelovigen verboden is om geestrijke dranken te drinken? Bimbisara heeft niets nodig. Zijn lichaam zal sterven, maar zijn ziel zal in het Nirwana worden opgenomen.

Door verder te vragen vernam Raffles, dat de fakir reeds geruime tijd op het eiland woonde. Hij was door Simha,

vorst bedoelde, als wacht aangesteld bij een schat, die hij moest bewaken, tot de nakomelingen van de vorst deze eenmaal zouden opeisen.

Deze woorden, welke met moeite werden uitgesproken, werden af en toe door gebeden onderbroken.

Hij smeekte Boedha, om hem te verlossen uit zijn lijden, daar hij anders het Nirwana niet zou kunnen binnen gaan.

Raffles had met grote belangstelling naar het verwarde verhaal van de oude man geluisterd. Onwillekeurig kwam de gedachte bij hem op, dat er verband moest bestaan tussen diens zending en daarom besloot hij, de oude man te vertellen, wat hem hierheen had gevoerd.

Toen deze de geschiedenis van de ring hoorde, scheen zijn levenslampje weer op te flikkeren en Raffles toonde hem het perkament, terwijl hij hem op de geheimzinnige tekens wees.

Toen hij dit gedaan had, knikte de Indiër met het hoofd en zond een dankgebed op naar Boedha. Daarop zei hij:

— Ik zie, dat uw zending echt en eerlijk is. Boedha heeft uw schreden naar hier geleid, opdat Bimbisara in vrede kan opstijgen naar het Nirwana. Breng aan de dochter van mijn vriend Simha wat haar eigendom is. Duizend schreden van hier naar het westen zult gij een gebroken zuil vinden. Deze staat voor de ingang van een hol, waarin zich de schat bevindt.

Verrast vroeg Raffles:

— Spreekt gij de waarheid?

— Bimbisara is een gelovige. Gelovigen spreken altijd de waarheid.

De Indiër had zich bij die woorden enigszins opgericht. Nu zakte hij weer langzaam in elkaar en zei op zachte toon:

— Luister verder, vreemdeling. Bimbisara heeft de schat daar verborgen, opdat geen onbevoegde hem zou kunnen vinden. Hij heeft er wachters over aangesteld, die hem goed bewaken. Dood en verderf loeren daar. Gij echter, gij zult...

Een schok doortilde het lichaam van de fakir, het hoofd zonk op de borst en het hart had opgehouden te kloppen.

De dood had de trouwe bewaker over-

vallen, nog voor deze in staat was geweest, zijn verklaringen te voleindigen.

— Wij zullen de arme kerel hier laten liggen en heengaan, zei Raffles tot Brand, die hem gevolgd was.

Toen het drietal weer in het heldere zonlicht stond, zei Raffles:

— In elk geval moeten wij die dappere Bimbisara dankbaar zijn, dat hij ons de moeite van nutteloos zoeken

heeft gespaard en ons de weg gewezen heeft. Jammer, dat hij zijn uiteenzetting niet heeft kunnen voleindigen. Wij weten nu echter, dat ons bij de gebroken zuil gevaren wachten en wij zullen trachten, deze te overwinnen.

Het drietal zette zijn weg voort om de door de fakir aangeduide plek op te zoeken.

HOOFDSTUK X

IN HET HOL DER SCHORPIOENEN

Zij hadden nauwelijks zeshonderd schreden afgelegd in de aangeduide richting, toen zij een zuil zagen, waarvan het bovenste gedeelte was afgebroken. Dit moest reeds lange tijd geleden zijn geschied, want dicht struikgewas had het afgestorte gedeelte verborgen en slechts met moeite kon Raffles lezen wat in de steen was gehouwen.

Het was een vers, dat in weinig woorden de leer van Boedha samenvat en dat van hem zelf afkomstig heet te zijn. Raffles vertaalde:

Het mijden van alle misdaden,
Uitoefenen van het goede,
Reiniging der zinnen —
Dat is het streven van Boedha.

— Een mooie spreuk, zei Brand nadenkend.

— Dat is het, Charles. Als woorden en daden maar niet altijd zozeer met elkaar in strijd waren, zei Raffles ironisch.

Vlak achter de zuil verhief zich een hoogte, afgezet door grote stenen. Bovenop vormde een soort krater een smalle ingang, terwijl zich aan de voorzijde dicht bij de hoogte een gat bevond. Beide openingen waren nauwelijks groot genoeg om een mens door te laten.

Raffles bekeek het hol aandachtig. Wat kon dit bevatten? Van welke aard waren de bewakers, aan wie de fakir de schat had toevertrouwd? Zouden hier slangen huizen of misschien een tijger?

Brand en Anunda stonden met hun

wapens op enige afstand gereed, terwijl Raffles behoedzaam de hoogte beklom. Toen hij de top had bereikt, boog hij zich voorzichtig over de opening en keek naar binnen. Er was niets te zien of te horen.

Terwijl hij zijn zaklantaarn te voorschijn haalde en het licht naar beneden liet vallen, luisterde Raffles met gespannen aandacht. Een eigenaardig geritsel werd vernomen uit de diepte en met een kreet van ontzetting snelde hij eensklaps achteruit.

Enige grote, zwarte scorpioenen kropen langs de rotswanden naar beneden. Nu kende Raffles het geheim van het hol.

Het hol was ongetwijfeld door de fakir ingericht tot verblijfplaats van deze vreemde dieren, omtrent wier levenswijze betrekkelijk nog zo weinig bekend is. Dit is echter zeker, dat zij gevaarlijke wonden kunnen veroorzaken.

Het soort, dat Raffles had waargenomen was zwart en behoorde tot de grootste soorten der wereld. Hun lichaamsvorm is niet ongelijk aan die van kleine kreeften, doch met een tamelijk lange staart. Het is aan deze staart, dat zich het bijt- of beter gezegd knijpwerktuig bevindt, dat zulke somtijds gevaarlijke, maar altijd pijnlijke wonden kan veroorzaken. Worden zij aangevallen of in hun rust gestoord, dan brengen zij die staart onmiddellijk omhoog, buigen hem om boven hun lichaam, zodat het de schijf heeft alsof zij, evenals een tur-

ner aan de brug, een sierlijke hoogstand maken en knippen hun aanvaller met twee scherpe tangen, die zich aan het einde van die staart bevinden. Daar sommige soorten giftig zijn, worden zij met reden door de mensen gevreesd.

Raffles, die een uitgebreide kennis van verschillende insectensoorten bezat, wist dit alles en beseftte onmiddellijk, dat de fakir geen betere bewakers voor het hol had kunnen vinden, want wie zou het ooit wagen dit hol binnen te dringen?

Snel had Raffles een besluit genomen. Hij wist, dat schorpioenen alleen 's nachts op roof uittrekken en vuur of licht angstig vermijden. Op die wetenschap bouwde hij zijn plan.

Samen met Brand begon hij droog hout, twijgen en andere brandbare stoffen te verzamelen. Kleine bundeltjes werden samengebonden en deze in een kring om het hol gelegd. Ook op het andere gat, dat als ingang diende, werd brandbaar materiaal gelegd.

Anunda was teruggezonden naar de legerplaats aan het strand en keerde juist met olie en vet terug.

Dit goot Raffles op de takkebossen, die een wal rondom de uitgang vormden, en daarna beklom hij zelf met een groot, in olie gedrenkte takkebos, de heuvel. Nadat hij dit aangestoken had wierp hij het in de opening en legde er brandend hout bovenop.

Bijna tegelijkertijd hadden Brand en Anunda de gehele wal doen ontvlammen en de rots was nu als het ware door een vuurzee ingesloten.

De uitwerking zou niet lang op zich laten wachten. De schorpioenen kwamen uit het hol te voorschijn. Het licht verblindde hen en prikkelde hun woede tot het uiterste.

Zij zochten hun vijanden te ontdekken om dezen door hun steek te doden, maar tevergeefs; waarheen zij zich ook wendden, overal stuitten zij op vuur.

Men zag de dieren radeloos rondlopen. Sommige trachtten met geweld de brandende gevangenis te ontvluchten, maar moesten hun poging met de vuurdood bekopen.

Anderen keerden, toen ze overal de

uitweg versperd zagen, naar het hol terug, waar de hitte en het licht het minst hinderlijk waren. Hier draaiden zij nog een paar keer rond en staken zichzelf dan de vergiftigde stekel in kop of rug.

Raffles had gerekend op deze eigenaardigheid van zijn vijanden en het gebeurde, zoals hij gedacht had.

Een kwartier later lagen alle schorpioenen verbrand, of door hun eigen gift gedood, op de grond.

Nu was de weg vrij. Snel hadden zij met houwelen en spaden de ingang verwijld. Dieper naar binnen dringend, vond Raffles een zachte aardlaag en weldra kon hij twee ijzeren kistjes te voorschijn halen, die bij nadere beschouwing een bijna onmetelijke schat aan goud, zilver en edelstenen bevatten.

Daar de kisten zeer zwaar waren, namen zij uit elk een deel van de inhoud en legden deze kostbaarheden in een meegenomen zak om op deze wijze de last voor de drie schatgravers gelijkmatig te verdelen.

Op de terugweg naar de legerplaats moesten zij weer voorbij de hut van de fakir. Raffles stapte nog eenmaal naar binnen. Stil en vredig lag de dode terneer.

— Arme Bimbisara. Wel vijftig jaren lang heb je een onmetelijke schat bewaakt en nu ben je in ellende gestorven. Een behoorlijke begrafenis echter zul je hebben voor we Tscherbanyani verlaten, mompelde Raffles en hij wilde juist de hut verlaten, toen hij op de grond een pakje ontdekte.

Bij nadere beschouwing bleek, dat het een volledig costuum bevatte van een Hindoemeisje. Een lang bovenkleed met talloze plooiën en een met sluiers omgeven hoofdbedekking.

Waarschijnlijk was een Hindoemeisje naar de heilig verklaarde fakir gekomen en had deze haar opgedragen, als boetelinge het land door te trekken; tegelijkertijd had zij dan op deze plaats de rijke bovenkleding afgelegd.

Bij de gedachte, dat ook deze kledij misschien van dienst kon zijn, bijvoorbeeld voor Kysagotami, nam Raffles het pakje mee en volgde de anderen naar de legerplaats.

HOOFDSTUK XI

GELUKKIG ONTKOMEN

Toen de drie schatgravers in de legerplaats terugkwamen, vonden zij allen in de grootste opwinding. Vooral Kysagotami beefde van nervositeit. Men had twee boten de eilandengroep zien naderen en Kysagotami meende, dat zich daarin stellig de priesters bevonden met de soldaten, die de vluchtelingen op het spoor waren.

Ook Hassan beweerde, dat hij in de voorste boot duidelijk de gele kaftan van de bedelmonnik had gezien.

Om geen opzien te wekken, waren de vluchtelingen rustig in hun legerplaats gebleven. De boot lag verborgen achter de dikke stammen der palmbomen en was daardoor niet door de vervolgers opgemerkt.

Hassan was op een kleine hoogte geklommen om eens uit te kijken. Vandaar zag hij, dat de twee boten aan de tegenovergestelde zijde van het eiland geland waren.

Met ongeduld had men in het kamp op de terugkomst van Raffles gewacht.

Toen deze hoorde, welk nieuw gevaar dreigde, maakte hij op zijn gewone kalme manier dadelijk een plan om te vluchten.

Hij liet de boot weer voor de afvaart gereed maken, want hij begreep, dat er geen andere uitweg voor hen bestond dan de vrije zee. Daarna beval hij, alle stukken bagage, en vooral de rijke schatten, zorgvuldig te bergen.

— Ik zal eens gaan kijken, zei Raffles, waar de vijanden zich bevinden en hen, zo nodig, tegenhouden, tot gij tijd hebt gevonden om al mijn bevelen uit te voeren.

— Maar, Edward, vroeg Brand, wat wil je gaan doen? Je zet je leven op het

spel en brengt ook ons allen in het grootste gevaar, want wat moeten wij beginnen, als je niet tijdig terugkomt?

— Laat mij begaan, Charles, klonk het antwoord. Jij blijft hier en zorgt ervoor, dat alles voor het vertrek gereed is, als ik terugkom. Ik vertrouw op mijn goed gesternte en ben er zeker van, dat het mij ook deze keer niet zal verlaten.

Een glimlach vloog over zijn gelaat, alsof hij plotseling een gelukkige gedachte had gekregen.

Snel had hij het pakje geopend, dat hij uit de hut van de fakir had meegebracht en er de kledingstukken uitgenomen.

Hij hulde zich in het wijde, geplooid gewaad, zette het hoofddekseel op en verborg zijn mannelijke trekken met de sluier.

De anderen met een handbeweging groetend, begaf Raffles zich naar het binnenste van het eiland en niemand zou het knappe Hindoemeisje hebben herkend als de schatgraver.

Onder leiding van Brand werden intussen de bevelen van Raffles stipt uitgevoerd. De boot werd te water gelaten en ter afvaart gereed gemaakt. De bagage en de kisten met kostbaarheden had men in het ruim geborgen.

Met ongeduld wachtten allen op de terugkomst van Raffles. Tevergeefs. Het ene kwartier verliep na het andere, maar noch van Raffles, noch van de vervolgers was een spoor te ontdekken.

Ondertussen was de wind gedraaid. Uit het zuidoosten woel een flinke bries en deed het bootje der vluchtelingen op het water dansen, zodat men behalve de ketting, waarmee het vast-

lag nog een touw nodig had.

Aan de horizon had zich reeds sinds enige tijd een grauwe wolk vertoond, die snel in grootte toenam.

De wind werd steeds sterker en harde vlagen gierden over het eiland, soms met zulk een kracht, dat de kruinen der bomen heen en weer zwiëpten.

Met bezorgd gelaat keek Brand nu eens naar het bos, waaruit zijn vriend moest terugkeren en dan weer naar het angstige schouwspel, dat de zee opleverde.

De trouwe Hassan stond half in het water bij de paal, waaraan de ketting der boot was vastgemaakt.

Om hem heen bruisten en kookten de golven, hem geheel doorwekend. Hij trotseerde dit echter dapper, maar keek toch ook vol verlangen naar het bos.

De twee Indische bedienden zaten al in de boot, op nadere bevelen wachtend. Op hun gezichten was zorg en angst te lezen, want zij wisten, dat allerlei gevaren op hen loerden en dat misschien reeds de volgende minuut de dood kon brengen.

Kysagotami had midden in de boot plaats genomen. Zij lette er niet op, dat de hoog opschuimende golven haar kleren tot op de huid doorweekten. Haar grote ogen staarden met koortsachtige glans naar het eiland, alsof zij de diepe duisternis van het woud wilden doorboren.

Haar lippen murmelden onafgebroken vurige gebeden voor het welslagen van de gevaarlijke onderneming van Raffles.

De zenuwachtige spanning was ondraaglijk geworden; Brand kon het niet langer uithouden. Hij deelde Hassan met een paar woorden zijn plan mee en snelde het bos in.

De Zuidoostenwind was intussen aangewakkerd tot een storm, die de golven hoog opzweepte, zodat dezen woedend op het strand beukten, alles met schuim bedekkend.

De bomen schudden heen en weer, zodat dezen kraakten en zwiëpten en ontelbare takken, door het geweld van de storm gebroken, door de lucht vlogen en in het kreupelhout neervielen.

Brand had misschien driehonderd stappen afgelegd, toen hij tot zijn vreugde iets wits tussen de bomen zag schemeren. Het was het lichte gewaad, dat Raffles als Hindoemeisje droeg.

Met de wind in de rug kwam Raffles, zo snel als hij kon, aangerend. Daar het lange vrouwenkleed hem om de benen wapperde en aldus zijn bewegingen hinderde, trok hij het omhoog tot over zijn knieën en liep aldus met zijn lange benen over het stuivende strand.

Brand keerde onmiddellijk om en rende met zijn vriend mee. Als het ogenblik niet zo spannend was geweest, zouden de wachtenden in de boot zeker hebben moeten lachen, want Raffles, nog half als vrouw gekleed en met de wapperende sluier achter zich aan, maakte een potsierlijke indruk.

Terwijl zij zo voortrenden, vertelde Raffles aan zijn vriend de avonturen, die hij beleefd had.

Hij had nog verder moeten doordringen dan de plek, waar de gebroken zull stond, voor hij iets van de vervolgers had ontdekt.

De bedelmonnik, die de leiding van de troep had, merkte het Hindoemeisje het eerst op. Omdat het bos op die plaats zeer dicht was en de storm dikke, zwarte wolken voortdreef, die het licht onderschepten, was het Raffles gemakkelijk gevallen, zijn vermomming voor echt te doen doorgaan.

Op de vraag van de bedelmonnik, waar zij vandaan kwam, had het Hindoemeisje verteld, dat zij bij de fakir was geweest. Dit geloofde hij dadelijk.

Raffles vertelde nu verder, dat de fakir gestorven was. Daar hij, op een vraag, die men hem deed, meedeelde, dat hij niets van vreemdelingen had gemerkt, begaven de vervolgers zich eerst naar de hut van de fakir, om naar deze te zien. Dit ogenblik had Raffles waargenomen om in het bos te verdwijnen, teneinde zijn makkers weer op te zoeken.

Toen men de verloren gewaande met Brand zag aankomen, slaakten allen een zucht van verlichting.

Raffles riep reeds van verre:

— Alles klaar voor de afvaart.

Hassan wees echter naar de woeste zee, schudde het hoofd en zei:

— Het gaat niet, Sidi. Als wij in zee gaan, verdrinken wij.

— Als wij hier blijven, zullen de vervolgers ons doden. Op zee kunnen wij misschien ontkomen, hier wacht ons een zekere dood. Vooruit dus.

Bij die woorden sprong Raffles in de boot en gooide het touw, waarmee het vaartuig was vastgebonden, los. Hassan had de ketting reeds losgemaakt en was in de boot gesprongen, die nu als een notendop over de witte golven danste.

De inzittenden hadden een zware kamp met storm en golven. Steeds weer werden zij op het strand teruggeworpen, tot het hun eindelijk gelukte, de volle zee te bereiken.

Daar Raffles nu beter in de vaargeulen thuis was dan bij hun komst, omzeilden zij nu handig de gevaarlijke zandbanken.

Hun vlucht was echter op het eiland opgemerkt, want nu zag men duidelijk de twee boten der vervolgers van het eiland afvaren.

Nu ving een jacht op leven en dood aan, die des te gevaarlijker werd, naarmate de storm van minuut tot minuut heviger werd. Pikzwarte wolken bedekten de hemel, donder en bliksem waren niet van de lucht.

Bij zulk weer kon er natuurlijk geen sprake van zijn, zuiver koers te houden. Raffles had het zell laten inhalen, aan roeien viel ook niet te denken en zo dobberde het vaartuig, als speelbal der elementen, op zee rond.

Bij het licht van de bliksemstraal zag Raffles nog, dat de twee boten der vervolgers dicht achter elkaar voeren. Een volgende bliksemstraal deed hem zien, dat de voorste boot gekapsijsd was.

Raffles wist, wat dit betekende. De vervolgers waren op de zandbank gestrand, zodat, althans voor het ogenblik, het gevaar geweken was, om door de fanatici vermoord te worden. Zouden zij echter niet een prooi worden van de woeste golven?

Na verloop van een uur ging de storm liggen, de hemel klaarde op en de zon

scheen in volle gloed over de nog onrustige baren.

De wind moest gedraaid zijn, want weldra zagen de koene zeevaarders land opdoemen. Raffles geloofde, dat zij in de buurt van Mangalur zouden landen. Toen zij echter ongeveer een uur later een haven binnenliepen, hoorde hij tot zijn grote verbazing, dat zij zich in de haven van Karwar bevonden.

Eerst nu kwamen zij tot besef van het grote gevaar, waarin zij hadden verkeerd. De boot had met razende snelheid de grote afstand van Tscherbaniani tot Karwar afgelegd.

In Karwar vond Raffles tot zijn blijdschap een stoomschip, dat reeds de volgende ochtend zou afvaren naar de Middellandse zee.

Toen men in Karwar was geland, smeekte Kysagotami Raffles om de robijn, het wonderdadige oog van Siwa, aan zijn eigenaars terug te zenden.

Zij schilderde met levendige woorden de gevaren, die Raffles in het leven had geroepen, door zich juist deze steen toe te eigenen. Daar zij haar landslieden kende, deelde zij hem mee, dat stellige enige priesters uitgezonden zouden worden, om hem tot het uiterste te volgen.

Raffles had hier echter geen oren naar. Hij antwoordde glimlachend:

— Laat hen maar zoeken; zij zullen de steen niet vinden. En tot Londen zullen de Indiërs mij wel niet vervolgen.

Kysagotami zei echter op bezorgde toon:

— Gij kent de volharding van de Indier niet; gij kent de waarde zijner eden niet. Hij zoekt het wonderdadige oog, al zou hij de gehele aardbol moeten ontrekken, en hij zal het vinden. Ach, als gij maar naar mijn woorden wilde luisteren.

Door de angstige woorden van de vrouw was ook Brand bang geworden en verzocht zijn vriend, de kostbare steen achter te laten.

Raffles weigerde echter beslist en zei:

— Je weet, dat ik die steen om zijn waarde niet behoud, maar juist omdat je denkt, dat hij mij in gevaren kan

brengen, behoud ik hem, want heb je ooit gezien, dat ik gevaren vrees?

Tegenover dit argument was Brand machteloos en zei verder geen woord over het wonderdadige oog van Siwa.

Ook Kysagotami zag wel in, dat zij haar redder niet kon overtuigen en zweeg.

Raffles ontsloeg de twee Indische bedienden en gaf hun een aantal rijke geschenken, terwijl hij met Brand, Kysagotami en Hassan de reis naar zijn vaderland aanvaardde.

De geredden brachten de nacht door in een hotel te Karwar, maar pas toen de volgende ochtend het stoomschip, dat hen naar het vaderland zou terugbrengen, de ankers lichtte, herademden zij,

want eerst nu voelden zij zich veilig voor de vervolging der Indiërs.

Kysagotami kon echter niet vrolijk zijn, want zij beefde, als zij aan de wraak der Indische priesters dacht.

Toen het schip zich hoe langer hoe meer van de Indische kust verwijderde, zei Brand tot zijn vriend, die op het dek naast hem zat:

— Zou onze vriend Baxter blij zijn, spoedig weer van ons te horen in Londen?

Raffles antwoordde niet, maar een welsprekende glimlach gleed over zijn gelaat, terwijl hij de rook van zijn sigaret, die door de zeewind uiteengedreven werd, naogde.

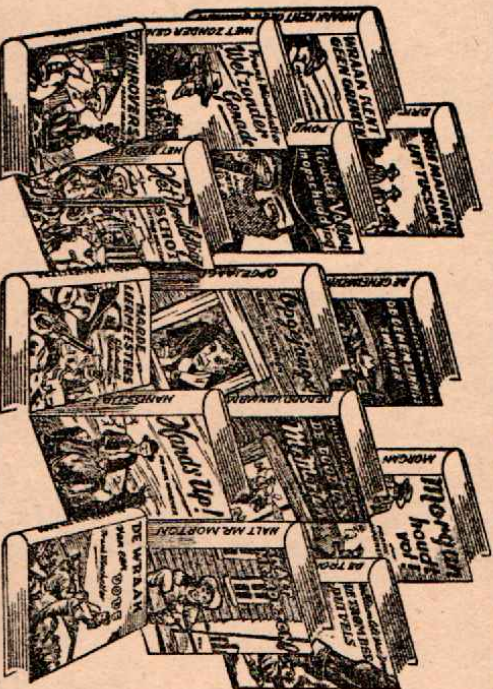
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het vulkaaneiland

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET PRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5.- of meer
met f 5.- per maand

1. Trenrovers, door Frank Warner
2. Het Noodlottige Schot door Arthur Madison
3. Harde Leermesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrak van een Dode } beide door Frank Winchester
6. Wet zonder Genade }
7. Powder Valley in opschudding door Peter Hild
8. Opgejaagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door William Colt MacDonald
10. Halt, Mr. Morton }
11. Wrak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Madison
13. De geheimzinnige Zwerfer door William Colt MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Duitvels door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van frotte gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevensstaande bon in.

BON Ondergetekende verzooekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f _____ * te heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor remboeurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doordien het niet wordt verhoogd.

NAAM: _____ L. L.

ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - A/DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 57007